

BIBLICKÉ ÚKOLY 1972

Ústřední rada církve adventistů s. d.
Praha 2 - Vinohrady
Londýnská 30

BIBLICKÉ ÚKOLY

1. čtvrtletí 1972

KŘEŠŤAN VE SPOLEČNOSTI

Chce-li se křesťan správně chovat ve společnosti, musí se řídit určitými pravidly chování neboli mravním měřítkem. Toto měřítko je obsaženo v deseti přikázáních a v napomenutích bible i Ducha prorockého.

Etika znamená v podstatě chování člověka, který zná morální zákon a uplatňuje jeho zásady v životě. Obvykle tak činí podle toho, v jakém prostředí žije, jaké má zkušenosti a kulturní předpoklady. Proto ho nesmíme soudit; ovšem, je naší povinností, abychom poukazovali na vyšší morální život v síle Ježíše Krista.

Bible odhaluje vznešené zásady křesťanského chování. Ve 3 Moj 19, 18 čteme: „Miluj bližního jako sebe samého.“ Pán Ježíš prohlásil, že se máme k lidem chovat tak, jak bychom si přáli, aby se oni chovali k nám (Mat 7, 12). Pavel mluví o ideálním chování v Gal 5, 23—25, Petr ve 2 Petr 1, 3—8. Také chování je ovocem Ducha, a není proti němu zákona.

V tomto čtvrtletí chceme v úkolech uvažovat o správném společenském chování křesťana, jak si je představuje Bůh. Kéž pocítíme při studiu působení Ducha Kristova, přineseme patřičné ovoce a projevíme nezištnou lásku ke svému okolí.

Božství — náš vzor

Zákl. verš: 2 Kor 5, 19.

Povšimněme si u Jana v 17. kap., jaký krásný vztah lásky byl mezi Otcem a Synem. Pavel poukazuje ve 2 Kor 5, 17—21 na přednost, kterou získáme tím, že se staneme novým stvořením. Můžeme získat společenství s Bohem a mít podíl v díle smíření. Bůh nám nabízí současně život věčný (Jan 6, 47). Můžeme získat i odpuštění hříchů (1 Jan 1, 8). Pak v našem srdci zavládne Boží láska, jsme zajedno s Bohem, a máme obecnství s nebeskou rodinou.

1. Věčné společenství s Bohem (Jan 17, 5. 22).

Pán Ježíš udržoval na této zemi spojení s Otcem. V modlitbě, zaznamenané u Jana kap. 17, ukázal, jak spolupracuje s Otcem v zájmu spasení člověka. Syn oslavil Otce a Otec oslavil Syna. Oba milovali lidstvo a usilovali o jeho největší dobro. Nebylo jim zatěžko zaplatit jakoukoli cenu, jen aby člověk byl zachráněn (Fil 2, 5—8; Řím 5, 6—11; Jan 3, 16. 17; 1 Jan 4, 9—11).

Uvažuj: Můžeš říci o sobě, že máš takový vztah ke svým bližním?

2. Boží zájem o Lucifera (Žalm 145, 17—20).

Povšimni si, jak žalmista vystihuje Boží nesmírnou lásku: Bůh má zájem o svá stvoření. Hřích však vede člověka k tomu, že miluje sobecky — sebe.

Než Lucifer padl, byla na počátku v celém vesmíru dokonalá láska a soulad. Lucifer však projevil sklon sloužit

raději sobě než svému Stvořiteli. To vyvolalo ohlas u těch, kteří neuznávali zcela svrchovanost Boží slávy.

Bůh se zachoval spravedlivě a milostivě v situaci, kterou Lucifer svojí pýchou a sobectvím vyvolal. Choval se jako milující otec k bloudícímu dítěti.

Bůh nezničil Lucifera ani tenkrát, když nedbal na jeho domluvy; časem se měl ukázat rozdíl mezi dobrem a zlem.

Uvažuj: Myslíš, že se Pán Bůh zachoval správně k lidem, když nechal Lucifera žít?

3. Boží zájem o člověka (Mat 7, 7—11).

Bůh chtěl člověka zachránit přímým způsobem. Nešetřil dary nebes, byl milostivý a milosrdný. Srovnej se způsobem, jakým rodiče jednají s dětmi (Mat 7, 9). V čem je rozdíl? Nemusíme se zdráhat přijít k milujícímu Bohu, který nám dává všechny dobré a dokonalé dary (Jak 1, 17). Dává nám přemnohá zaslíbení. Bůh se snaží lidstvo zachránit (Jan 3, 16. 17; 2 Kor 5, 17—21). Nabízí život (Řím 5, 6—11).

Uvažuj: Jaký důkaz mi dává Bůh, že se mohu dobrovolně rozhodnout uznat jeho vznešenou povahu?

4. Bůh pečuje o člověka, který je v tísni — Agar (1 Moj 21, 17—20).

Ve Starém zákoně je mnoho příhod, které vystihují Boží vztah k člověku (1 Moj 3, 7—10; 4, 9—15; 5, 21—24; 6. 9; 12, 1—4; 22, 1—14; 32, 24—29). Sem patří i zpráva o Agar.

Abrahám se oženil s Agar, poněvadž ani on ani Sára nedůvěřovali Božímu zaslíbení. Narodil se jim syn Izmael. Když přišel zaslíbený syn Izák, došlo k závidosti a hádkám. Agar a Izmael byli opuštěni na poušti, ale Bůh nebyl natolik zaneprázdněn, aby neslyšel pláč umírajícího syna a osamělé matky.

Bůh měl plán s Izmaelem i s Izákem (1 Moj 21, 12. 13; Řím 9, 7; 1 Moj 21, 18). O Izmaelovi Bůh řekl: „Učiním z něj národ veliký.“

U v a ž u j: Proč byla Agar se synem na poušti?

5. Bůh má vztah k člověku, který je v tísní — cizoložnice (Jan 8, 10. 11).

Příběh ženy, přistížené při cizoložství, ukazuje, jak se Bůh chová k hříšníkovi. Vidíme též, jak se my máme chovat k našim bližním. Musíme se sami odvrátit od hříchu (Sk 2, 38. 39; Luk 13, 3. 5). Nesmíme soudit (Řím 2, 1; Mat 7, 1. 2; Jan 8, 7; Jan 5, 22). Naším úmyslem je představit lidem Krista tak, aby získali naději odpuštění a místo zármutku radost.

Pozorujeme, že Pán Ježíš byl k žalobcům právě tak vlídný jako k obžalované. Nezveřejňoval jejich poklesky, ale psal je do písku, a každý si to mohl sám přečíst. Toužil po tom, aby se žena odvrátila od hříchu, ale přál si, aby i její žalobci byli spaseni.

U v a ž u j: Myslíš, že ti, kteří snadno nacházejí na ostatních chyby, se jich obvykle dopouštějí sami?

6. Učedník dává příklad správných lidských vztahů (Fil 1, 3—7).

Pavel měl pokaždé radost, když slyšel, že věřící, které přivedl ku Pánu, pokračují v křesťanském růstu a ve vydávání svědectví o Ježíši Kristu (Ef 1, 16). Právě tak ho rmoutilo, když se členové odvraceli od evangelia (Gal 1, 6; 3, 1). Projevil v tomto směru podobný zájem, jaký má Bůh o svůj lid (Zach 2, 8; Iz 49, 16; Mat 10, 30). Pavel dokázal, že mu záleželo i na spasení Felixe, Agrippy a Festa (Sk 24, 25; 26, 28). Také Petr a Jan chtěli přinést naději a radost chromému, kterého našli u brány. Křesťan se raduje ze štěstí jiných.

Uvažuj: Dovedeš se upřímně radovat ze štěstí jiných, i když sám prožíváš těžkosti? Jakou zkušenost musíš učinit, abys to dokázal?

7. Závěrečné otázky.

1. Dopln: Modlitba, v níž Pán Ježíš ukazuje, jak spolupracuje s Otcem na spasení lidstva, je zaznamenána v
 2. Ukaž, jaký vztah zaujal Bůh k Luciferovi:
 - a) neměl s Luciferem po jeho vzpouře trpělivost,
 - b) byl povolný a přehlížel Luciferovo jednání,
 - c) byl trpělivý, ale jednal s Luciferem nesmlouvavě a dal mu čas, aby se mohl vzpamatovat; nesoudil předčasně.
 3. Najdi správnou odpověď: Jaký postoj zaujímá Bůh k člověku: a) zavrhně ho b) přijímá c) odsuzuje
 4. Dopln Boží jednání s hříšníkem vystihuje příběh o . . .
 5. Správně či nesprávně:
 - a) Bůh odsuzuje hřích, ale miluje hříšníka,
 - b) Bůh má právě takový zájem o pokrok evangelia jako kterýkoli kazatel nebo člen.
- Odpovědi: 1. Jan 17 kap. 2. c) 3. b) 4. cizoložnice
5. a) správně b) správně

2. úkol — dne 8. ledna 1972

Mravní měřítko dnešního křestana

Zákl. verš: Gal 5, 22, 23.

Bůh dal člověku poznání dobrého a zlého. V ráji řekl Adamovi jasně, co má a co nemá činit (1 Moj 2, 17).

Čtème dějiny pádu člověka v 1 Moj 3, 1–10. Po pádu ukázal člověku, jakým způsobem má konat svou bohoslužbu, ale člověk vždy nesouhlasil s tímto plánem (1 Moj 4, 1–15). Později zjevil Bůh svoji vůli na hoře Sinaj v Desateru (2 Moj 20). Když přišel Pán Ježíš, naplnil zákon neboli učinil ho plnější. Ukázal, že souhrnem Božího zákona je láska k Bohu a láska k člověku (Mat 22, 37–40). Křesťané dnes potřebují mravní zákon ještě víc; je to souhrn mravních hodnot. V tomto úkole se seznámíme s některými věčnými zásadami. Tažme se: Co nám Bůh zjevil, abychom získali charakter, který by mu byl podobný?

1. Láska, víra a bratrská vlídnost (1 Kor 13, 4–7).

Boží vztah k jeho starozákonnímu lidu nám dává nejlepší představu lásky (Jer 31, 3). Bůh prokazuje člověku lásku i tenkrát, když je člověk nevěrný. Ale známe i lidi, kteří dokázali podobnou lásku: Ozcáš ke své nevěrné ženě (Oz 2, 17 — 3, 5); Pavel a Filemon k Onezimovi (epištola k Filemonovi); „otec“ v podobenství o marnotratném synovi (Luk 15). Pravá láska miluje i toho, kdo si ji vůbec nezaslouží.

Křesťan tedy má nejen milovat, nýbrž má být i věrný ve svém vztahu k ostatním. Bůh své zaslíbení dodrží vždy. Jozuemu praví: „Nenechám tebe samého, aniž tě opustím“ (Joz 1, 5). Bůh opakuje své zaslíbení i nám, kteří následujeme Pána Ježíše: „Nenechám tě, aniž tě opustím“ (Žid 13, 5). Jedná-li takto Bůh s námi, měli bychom se i my chovat k našim bližním podobně.

Křesťan má dokazovat bratrskou lásku. To není padlému člověku vrozeno, protože má sklon k sobectví. Ale tak, jak Bůh miloval člověka a dal sebe samého za něj, musíme i my milovat Boha a člověka a svou osobu musíme dát až na konec (Fil 2, 5–8; Jan 3, 16).

U v a ž u j: Uveď několik vlastností lásky. Milujeme oprav-

du, když přítom reptáme? Je to láska, nepomáháme-li rádi někomu v tísní?

2. Mravní čistota (Mat 5, 27. 28).

Pán Ježíš ukázal, že hřích se projevuje v myšlenkách právě tak, jako v činech. Proto musí člověk ovládat i své myšlenky. Úroveň, kterou máme dosáhnout, je velmi vysoká. S. Whiteová řekla: „Zákon je vyjádřením Božího myšlení; přijmeme-li jej v Kristu, stane se naším myšlením. Povznáší nás nad úroveň tělesných žádostí, sklonů a pokušení, které vedou do hříchu.“

Sedmé přikázání tvoří součást Božího zákona. Obíráme-li se ve svých myšlenkách věcmi hříšnými a nečistými, nacházíme-li v nich zaslíbení, míváme výčitky svědomí. Často se však omlouváme, že jsme jen lidé a že je to přirozené. Přikazuje nám však Bůh něco, co bychom nedokázali udělat? Zamysleme se nad výzvou k mravní čistotě: 1 Tim 5, 2. 22; 2 Kor 6, 6; 1 Jan 3, 1—9.

Bible praví: „Blahoslavení jsou čistého srdce“ (Mat 5, 8). Bůh totiž nedává pouze příkazy, nýbrž i potřebnou sílu k jejich splnění.

U v a ž u j: Jak si uchovám čistou mysl?

3. Trpělivost a střídmost (Jak 1, 2—4; 1 Kor 9, 25).

Není snadné být trpělivým. K této ctnosti totiž patří i vytrvalost v utrpení. Následovníci Pána Ježíše, které Písmo nazývá „svatí“, musejí mít v posledních dnech lidstva trpělivost (Zjev 14, 12). Tato trpělivost vyžaduje dlouhodobé sebeovládání v mnoha nejrůznějších životních situacích. Trpělivost je umění, kterému se musíme naučit prakticky.

Také střídmost je podmíněna sebeovládáním. Ti, kteří usilují o vítězství, musejí být ve všem střídmi (1 Kor 9, 25). Je-li člověk unaven, snadno ztrácí sebeovládání.

Ovšem, Pán Ježíš se ovládal i tenkrát, když jej lidé přímo provokovali (Mat 27, 26—38). Nejtěžší je však ovládnutí jazyka (Jak 3, 2—8).

Uvažuj: Jak souvisí pokušení s trpělivostí? Existují silní a slabí křesťané, anebo křesťané se silnou a slabou stránkou povahy? Máme čekat pomoc od lidí, anebo od Krista? Jaký vliv to bude mít na náš vztah k ostatním? Dokud člověk nemá v srdci Kristovy zásady, nemůže být střídavý. Okolnosti nemohou způsobit nápravu.

4. Poznání a moudrost (2 Par 1, 10—12).

Poznání získáme, když se seznamujeme s nejrůznějšími skutečnostmi. Některé vědomosti jsou zvlášť cenné, např. poznání Boha a jeho lásky k člověku. Jsou také vědomosti, které vedou k pýše. Právě poznání je od Boha (Dan 1, 17). Ježíš řekl, že poznání Boha přináší život věčný (Jan 17, 3).

Správné využívání vědomostí je moudrost. Spravedliví se mezi jiným vyznačují tím, že mluví moudře (Ž 37, 30). Moudrost tohoto světa je u Boha bláznovstvím (1 Kor 3, 19). Buďme na stráži, abychom se jí nedali zmást. Moudří jen z lidského názoru nepoznají, že je volá Bůh (1 Kor 1, 26). Ale Ježíš vyrůstal v pravé moudrosti a poznání. Snažme se získat tento druh moudrosti; je to moudrost, která nám umožní rozlišovat mezi pravdou a bludem.

Uvažuj: Zná-li dobré a zlé, jsem moudrý? Když Šalomoun prosil o moudrost, co mu Bůh přidal? 1 Král 3, 12. 13.

5. Radost, pokoj a přívětivost.

Jakmile se křesťan odevzdá Kristu, je radostný. Jeho osobnost je vyrovnaná a plná života. Jeho radost je vnějším projevem pokoje, který plní celou jeho bytost. Zkoušky

a těžkosti mu nemohou radost vzít; naopak, ve zlých dnech září tím jasněji.

Pokoj v srdci má u křesťana vliv na jeho tělesnou i duševní stránku. Umožňuje mu uvolnit se fyzicky a odpočinout si i v době boje a rozruchu. Duševně mu dává jasnou mysl, takže vždy pozná, oč se vlastně jedná a může se správně rozhodovat. Ježíš prohlásil, že svým učedníkům dá svůj pokoj (Jan 14, 27; 16, 33).

Je-li křesťan jemný, neznamená to, že je slaboch. Také to neznamená, že křesťan soustavně prožívá útoky a snáší posměch. Pravá přívětivost a vlídnost vyžaduje sebecvládnání a rozhodnutí, abychom zachovali klid. Je to důležitá křesťanská ctnost. Pavel se modlil, aby věřící měli tento Boží pokoj (Fil 4, 7).

U v a ž u j : Je nutné projevovat radost i tenkrát, když mi lidé křivdí anebo když jsem zarmoucen?

6. Zbožnost je ctnost (1 Tim 2, 1. 2; 2 Petr 1, 5).

Zbožný člověk se přizpůsobuje Božím zákonům a cestám. Takovým životem má žít křesťan (1 Tim 2, 2; Tit 1, 1). Pavel řekl, že pobožnost a spokojenost tvoří velký zisk (1 Tim 6, 6). Na neštěstí je i falešná zbožnost, forma, která popírá moc pravé zbožnosti (2 Tim 3, 5). Takové zbožnosti se máme varovat. Zbožnost se projeví věrným dáváním desátků, zachováváním přikázání, pomáhání potřebným. Nikdo si nesmí myslet, že to vše je nepotřebné; naopak. Ale buď si vědom, abys to dělal ze správných pohnutek.

K víře musíme přidat ctnost. Nemysleme si, že křesťanská etika je snadná. Správná cesta je úzká, a většina lidí jde raději po široké cestě (Mat 7, 14). Ježíšovi následovníci musí být tak silní, jako byl Ježíš, a to se jim také z Kristovy milosti podaří. Svěříme-li svůj život Pánu, postará se o to, abychom žili vítězně.

U v a ž u j: Je život křesťana těžký, anebo je z Boží mi-
losti snadný?

7. Závěrečné otázky.

1. Správně či nesprávně:

- a) Čistota vyžaduje, abych byl věren sobě a abych byl prost pýchy a sobectví.
- b) Křesťan se pro svoji radost, pokoj a vlídnost stává terčem posměchu, záłudností a kárání.

2. Uved správnou odpověď:

- a) Trpělivost je možná bez střídmosti.
- b) Střídmost bez trpělivosti.
- c) Trpělivost náleží ke střídmosti a zdrženlivosti.

Odpovědi: 1. a) správně b) nesprávně 2. c)

3. úkol — dne 15. ledna 1972

Křesťan a jeho rodinné vztahy

Zákl. verš: 1 Petra 3, 1–4.

Manželství a rodinný život patří na zemi k důležitým společenským vztahům. V dnešní době útočí satan právě na rodinný svazek a chtěl by jej zničit. Ačkoli Bůh předpovídal tyto poměry ve společnosti (2 Tim 3, 1–7), nesmí křesťan dopustit, aby byl jimi ovlivněn anebo aby vnikly do jeho rodiny. Stvořitel naopak poukázal na zásady, které se mají uplatňovat v manželství a v rodinném životě. Vzájemné vztahy v rodině se musí usměrňovat podle zákoníku křesťanské morálky (1 Petr 3, 1–4; 1 Kor 7, 12–17).

„Bůh si přeje, aby naše rodiny představovaly nebeskou rodinu. Rodiče a děti by si toho měli být vědomi. Pak budou žít tak příkladně, že svět pozná, co znamená křesťanská rodina, která miluje Boha a zachovává jeho přikázání. Kristus bude oslaven; jeho pokoj a milost i láska budou v rodině působit jako libá vůně.“ (Adventní domov, 17)

1. Společenství muže a ženy (Mat 19, 5. 6).

Dokud jsou děti svobodné, mají hlavní odpovědnost k rodičům (Mar 7, 6—11). Jakmile vstoupí ve stav manželský, pak jako manželé mají největší povinnosti k sobě navzájem (1 Moj 2, 24).

Manželství vyžaduje jednomyslnost natolik, aby každý z manželů dospěl k vzájemnému porozumění v určitých oblastech — jsou to stanoviska, zvyky, cíle, záliby a odpor k špatnostem. Musí si však zachovat individualitu. S. Whiteová píše, že žena nesmí upustit od své osobnosti, poněvadž ji Kristus vykoupil právě tak, jako jejího muže. Jednota v manželství vznikne tenkrát, když se manželé chovají k sobě s úctou a oddaností (Kol 3, 18. 19; Ef 5, 22—33). Řídí se tímto pravidlem i tenkrát, nemají-li stejné náboženské zájmy a cíle (1 Petra 3, 1—4).

Uvažuj: V čem jsou si podobny vztahy muže k ženě a Krista k jeho církvi?

2. Vzájemná láska a úcta v manželství (Kol 3, 18. 19).

Říká se, že Eva nebyla vzata z mužových nohou, aby ji snad pošlapal. Nebyla ani vzata z hlavy, aby mohla nad Adamem vládnout. Byla však vzata z krajiny srdeční na důkaz toho, že v křesťanském manželství panuje vzájemná láska, úcta a pozornost.

Etika křesťanských rodinných vztahů ukazuje, že rozdíl a podřízenost neznamenají méněcennost. Biblická podřízenost

ženy vzniká pouze mezi sobě rovnými. Není to poslušnost otrocká, nýbrž dobrovolná poddanost tomu, kterého Stvořitel ustanovil jako hlavu. Tato zásada platí stále, ovšem může se v detailech časem pozměnit podle zvyklostí a společenských požadavků. Srovnej 1 Kor 11, 3; Kol 3, 18; 1 Tim 2, 11. 12; Tit 2, 5.

Manželství je dobrovolné pouto dvou lidí. Má-li splnit svůj účel, musí se obě strany řídit zlatým pravidlem.

U v a ž u j: Jak se má manžel chovat ke své ženě? Jaké napomenutí je dáno ženě? (Ef 5, 22. 23)

Chceme-li mít v rodině soulad, musíme mít Ducha Božího.

3. Ocenění statečného životního druhu (Přísl 12, 4; Ef 5, 28. 29).

Používáme-li dnes v manželství slova „shoda, soulad“, znamená to, že společné zájmy jsou usměrněny tak, aby byla v manželství jednota. Tak např.: shoda ve finanční otázce (kdo má v rodině na starosti peníze? pracuje manželka?); otázka plánovaného rodičovství (kdy chtějí děti a kolik jich má být); různé zájmy (může dojít k nedorozumění?); osobní náplň volného času a vzdělání (jaké má být? má i žena toužit po zvýšení své kvalifikace?); náboženství a kulturní pozadí (je zde soulad? můžeme se smířit s event. neshodou v tomto směru?) Jsou to jistě velmi závažné otázky, ale Bůh mluví o prostých ctnostech (Přísl 31, 10—31). Očekává-li muž od své ženy, aby ho respektovala jako pána, musí sám žít bohobojným životem. A vyžaduje-li žena obdiv a úctu, musí se snažit vynikat v praktických ctnostech (Adventní domov, 45—47).

U v a ž u j: Dopustím, aby mne sborová činnost či zaměstnání zaneprázdnilo tak, že manželce nebudu moci prokazovat žádoucí pozornost a oddanost?

„Ti, kdož vstupují do manželství, vcházejí do školy, která pro ně potrvá celý život“ 7 T, 45.

4. Vztah rodičů k dětem (Kol 3, 21; Ef 6, 4).

Často slyšíme o neshodách mezi dětmi a rodiči. Ovšem, Bůh si nikdy nepřál, aby tyto bytosti žily v nedorozumění a bez vzájemného společenství. Malachiáš praví, že v posledních dnech před 2. příchodem Ježíše Krista má nastat náprava: srdce otců se má přiblížit k dětem a naopak, aby, až přijde Pán, neranil zemi prokletím (Mal 4, 5. 6). Lukáš mluví rovněž o tom, že reforma domova je nutnou přípravou pro příchod Páně (Luk 1, 17). Rodiče mají vychovávat děti v cvičení a bázni Páně (Ef 6, 4). Znamená to, že budou s nimi zacházet důsledně a laskavě, aniž je vyprovokují k hněvu a případnému odcizení. Autoritářství a násilí nepatří do výchovy.

Uvažuj: Jsou ve vašem sboru správné vztahy mezi dospělými a mládeží? A jak to vypadá doma?

5. Vztah dětí k rodičům (Ef 6, 1–3).

Děti se musí naučit poslouchat. V dnešní době musíme být rozhodní a musíme dbát na kázeň dětí (Přisl 13, 24; 23, 13). Ale kázeň nesmí vést k nepřátelství a agresi. Zacházejme s dětmi jako s lidmi, nikoli jako s předměty. Mezi dospělými a mládeží musí být přátelství, aby mladí lidé cítili, že nejsou přezíráni anebo nepochopeni.

Uvažuj: Jak se chovám k mládeži já? Podle čeho ji posuzuji? „Jediná spořádaná a ukázněná rodina je lepším důkazem křesťanství než všechna kázání.“

6. Láska, ocenění a osobní hodnota (Ef 5, 28. 33).

Cítí-li člověk, že je milován, oceněn a uvědomuje-li si i osobní cenu, pak mravně sílí. Vidí, že má směr, cíl a rozhled. Důvěřuje si. Ale kde se bere tato osobní a citová jistota? Vzniká v domově u vědomí toho, co Bůh pro nás učinil? Jakým vlivem působí náš domov? Na-

chážíme na všech členech rodiny jen samé chyby, anebo je oceňujeme a mile je pochválíme za jejich dobrou snahu?

„Raději lásku dávejme, než abychom ji vymáhali. Pěstujeme ušlechtilé rysy své povahy a snažíme se uznat pohotově i dobré vlastnosti druhého. Cítí-li člověk, že je milován, je to pro něho úžasná vzpruha, a získává uspokojení. Sympatie a úcta podporují dosažení ušlechtilého cíle a rozvíjejí lásku.“

Uvažuj: Snažím se soustavně o to, abych byl hoden lásky a úcty?

7. Závěrečné otázky.

1. Ženatý člověk má prvořadou povinnost:
a) k rodičům b) ke své ženě c) k oběma stranám
2. Žena se chová k svému muži jako:
a) otrokyně b) zaslouží si dobrovolnou úctu svého muže jako druhá v pořadí c) nadřizený
3. S dětmi je nutno zacházet jako:
a) s dospělými b) s předměty — věcmi c) s osobnostmi
4. Správně či nesprávně:
Otcové mohou děti vydražďovat k hněvu, a proto verš u Kol 3, 21 pro ně neplatí.
Odpovědi: 1. b) 2. b) 3. c) 4. nesprávně

4. úkol — dne 22. ledna 1972

Praktické náboženství

Zákl. verš: *Jak 1, 27.*

„Nebo tak miloval nás Bůh, že když jsme ještě hříšníci byli, Kristus zemřel za nás“ (Řím 5, 6—11).

Tímto způsobem nás Bůh učí, jak máme pečovat o potřebné. Musíme svým přátelům pomáhat v tísní i tehdy, když si své těžkosti zavinili sami. Musíme neustále konat dobro — a to za každou cenu.

S. Whiteová píše: Ti, kteří se Bohu posvětili, stanou se zdroji světla. Stávají se Božími nástroji a seznamují ostatní s bohatstvím jeho milosti. Bůh řekl: „K tomu obdařím je i okolí pahrbku svého požehnáním; a sesílati budu dešť časem svým, dešťové požehnání budou bývati“ (Ezech 34, 26).

Chceme-li mít úspěch v zachraňování duší, musíme ve svém všedním životě zjevovat Boží charakter. Náš vliv není závislý tak na slovech, jako na činech.

1. Věčná zásada: Miluj jako sebe samého (3 Moj 19, 18).

Musíme odpovědět na dvě otázky: „Kdo je můj bližní?“ a „jaké mám k němu povinnosti?“

Na první otázku odpovíme snadno, že každý, kdo je v tísní, je mým bližním bez ohledu na rasu, vyznání či barvu. To se vztahuje i na ty, kteří jsou nám nepříjemní (Mat 9, 10—12); na cizince (Mat 15, 21—28); na nepřátele (Luk 6, 27. 35); na lidi společensky preferované (Jan 3, 1—13); na ty, kteří jsou přehlíženi (Jan 4, 1—26).

Na druhou otázku odpovíme biblickým veršem: „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ Jako soused mám být „světlem, na temném místě svítícím“, a nemám za úkol soudit či kritizovat (3 Moj 19, 18; Mat 5, 13—16).

U v a ž u j: Nejsou v našem sboru „chudí“? Co je naléhavější — pomáhat potřebným v rámci církve či mimo ni? Co je při konání křesťanských skutků důležitější: moje pohnutka, anebo skutečnost, že vše činím proto, že jsem křesťan?

„Bůh nežije sám sobě. Tím, že stvořil svět a že vše udržuje, slouží ustavičně jiným. Tuto ideální službu svě-

řil Bůh svému Synu. Ježíš se stal hlavou lidské rodiny, aby všechny svým příkladem naučil sloužit.“

2. Začni doma (1 Tim 5, 8).

S. Whiteová vypravuje o jistém muži, který si myslel, že má právo na lehký a pohodlný život. Byl obviněn ze dvou věcí: Předně jeho chování a pracovní výkon byly v tak ubohém stavu, že musel být varován, aby se změnil, nemá-li jeho příklad ohrozit pověst ostatních křesťanů. Za druhé to byl jeho příklad a chování doma. Jeho synové napodobili jeho lenost, a matka pracovala do úpadu, aby je uživila. Řešením této situace byla sebekázeň v životě onoho muže.

Naše potřeby se nezměnily. Podle toho, jaký život vedeme, posuzuje se i náš vztah k bližním. Proto je v první řadě nutno mít sebekázeň. Pisatelům bible záleželo na tom, aby křesťané své náboženství prožívali. Mají být pracovití, ne líní (Přísł 22, 29; 10, 4; Řím 12, 11; Mat 25, 26). Náboženství nesmí být pouhou formou; musí to být skutečný život. Náš Pán nám doporučuje stále spojení s Bohem (Mat 10, 32; Řím 10, 9—11; Mat 5, 13—16).

U v a ž u j: Co je řečeno o člověku, který zanedbává svou rodinu a příbuzné?

Jak bychom seřadili následující myšlenky podle pořadí?
Milovat bližního — milovat sebe — milovat Boha — milovat rodinu a příbuzné.

3. Milování nepřátel (Mat 5, 43. 44).

Máš nepřátele? Dokážeš jít k nim a chovat se k nim laskavě? (1 Petra 3, 9).

I nepřátelé mají v očích Božích cenu. Vždyť i my jsme byli „nepřáteli“, dokud jsme nepřišli k Bohu a dokud jsme docela nezměnili své zvyklosti (Řím 5, 6—11; 2 Kor

5, 17). Bůh se chová k svým nepřátelům s láskou (Luk 23, 34). To je nám příkladem. Bůh si přeje, abychom byli vzorem smíření; abychom nebyli soudci, ani šířiteli jedovatých pomluv a klepů.

Není těžké milovat lidi přívětivé, ale lidi nelaskavé, hrubé, podezřivé, strohé, nevlídné (Mat 5, 46. 47). Bůh miluje a myslí na všechny lidi. Vždyť je stvořitelem a vykupitelem všech. (Mat 5, 45). Jelikož mohl snadno šířit radostnou zvěst o smíření, použil své učedníky za své nástroje. Jak by mohlo naše poselství působit, když bychom nenáviděli nepřátele?

Uvažuj: Kdo by byl větším „nepřítelem“ Božím — ten, kdo tvrdí, že jej následuje, a přitom nenávidí nepřátele, anebo ten, kdo žije bez Boha?

„Ti, kteří přijímají Kristovu povahu, jsou Božími dětmi. Naše postavení ve světě, zrození, národnost ani náboženská přednost nedokazují, že jsme členy Boží rodiny; důkazem je láska k celému lidstvu“ EGW.

4. Buď ke všem vlídný (Mat 9, 10—12).

S lidmi, které společnost uznává, se přátelíme snadno. Obvykle však naši pomoc potřebují lidé „vyřazení“. Pán Ježíš rád sedával s publikány, hříšníky a podobně, poněvadž tito si svoji uhobost uvědomovali.

Jako Kristovi učedníci jsme povoláni, abychom sloužili všem, bez ohledu na společenskou třídu, věrouku či rasu. Bůh potřebuje lidi, kteří by se chovali k potřebným tak, jak se choval Pán Ježíš. Nedbal na to, zda mu tím utrpí pověst. Řídme se jeho příkladem a staneme se milovanými a milujícími křesťany (1 Kor 13).

Křesťan musí mít na mysli jediné to, aby duchovně rostl, získal povahu Kristovu a sytil se duchovním chlebem (Jan 6, 48—51).

Uvažuj: Proč jedl Pán Ježíš s publikány a hříšníky? (Mat 9, 12).

Kde bude dělicí čára mezi mnou a světem, kterému s Boží pomocí sloužím? Uchovám si přitom „čistý“ křesťanský život? (Jan 17, 14).

5. Lidé, kteří si sami ztěžují život (Mat 14, 24–27).

Často si společnost všimá člověka teprve tehdy, upadne-li do bídy a těžkostí. Soužení je požehnáním, přijímáme-li je správně (Žid 12, 6). Ovšem, často si zaviníme sami svoji bídu, nesnáze či zkoušky. S. Whiteová uvádí několik příčin chudoby a těžkostí lidské rodiny: lenost, nedostatek vytrvalosti, nedostatek rozhledu, milování přepychu, neštěstí, pronásledování, nemoc, přehlížení Božího plánu. Ovšem, to není vše.

„Chudoba“ druhých může být pro křesťana dobrou příležitostí. Jsme povoláni k tomu, abychom pomáhali lidem, jak to činil kdysi na tomto světě Pán Ježíš. Tím dokážeme bratrskou vlídnost a lásku.

U v a ž u j: Nakolik mám „pomáhat“ potřebným a jak dlouho? Můžeme „vychovat“ všechny lidi, aby žili lepším životem?

„Spasitelův příklad nám má sloužit jako měřítko v službě pro bloudící a zkoušené.“

6. Podobenství o samaritánovi — ideál (Luk 10, 33. 34).

V podobenství o dobrém Samaritánovi je nejlépe znázorněn pojem lidskosti. Nejsou dnes možnosti dělat podobně? Nebo snad máme obavy, že když se budeme řídit podle Ježíšových rad, staneme se terčem útoků a nástrah? 1 Jana 4, 18.

Pán Ježíš nastínil v podobenství o milosrdném Samaritánovi sebe a své poslání. Satan lidi podvedl, zranil, okradl a zničil. Spasitel se však nad námi v naší beznadějně situaci slitoval. Opustil slávu nebes a přišel nás zachránit. Našel nás umírající a ujal se nás. Uzdravil naše rány. Přiděl nás rouchem své spravedlnosti. Daroval

nám bezpečné útočiště a postaral se o nás dokonale sám. Zemřel, aby nás vykoupil.

Které tři třídy lidí představuje podobenství o milosrdném Samaritánovi? Luk 10, 30–34.

Uvažuj: Budeme dbát na lidské předsudky, uslyšíme-li o někom, že je v tísní?

„Samaritán neuvažoval, je-li zraněný muž Žid nebo ne. Věděl dobře, že je-li to Žid, tak by mu naplil do obličej a pohrdavě by prošel kolem, kdyby situace byla obrácená. Ale nezaváhal. Neuvažoval, že bude-li se postiženým zabývat, může sám být ohrožen. Stačilo, že viděl před sebou člověka v bídě a utrpení“ EGW.

7. Závěrečné otázky.

1. Správně či nesprávně: Písmo praví, že křesťan, který zapomíná na svoji rodinu a nestará se o ni, je horší než nevěrec (1 Tim 5, 8).
 2. Jakým způsobem zachází Bůh se svými nepřáteli?
 3. Posud: Bůh praví:
 - a) že si máme své „bližní“ dobře vybírat,
 - b) že máme sloužit jen těm, kteří patří do naší společnosti,
 - c) že máme být „služebníky“, kteří pomáhají bez ohledu na náboženství, třídu či barvu pleti,
 - d) všechny odpovědi jsou správné.
 4. Správně či nesprávně: „Chudoba“ je důkazem Boží nepřítelství.
 5. Označ správná slova: Samaritán (uvažoval, neuvažoval), je-li cizinec Žid nebo pohan. Stačilo mu, že viděl před sebou člověka v (bídě, bolesti, utrpení a hladu).
- Odovědi: 1. správně 2. láskou 3. c) 4. nesprávně 5. neuvažoval, v bídě a utrpení

Církevní vztahy

Zákl. verš: Jan 17, 21.

Bůh si přál, aby v církvi vládla taková jednota jako v nebi. Rozdělený dům Boží nemůže obstát.

„Jednomyslnost církve je pádným důkazem toho, že Bůh poslal na svět Syna jako vykupitele. Takovému důkazu nemohou světší lidé odporovat. Proto se satan soustavně snaží tuto jednotu a soulad překazit. Nevěřící pozorují mezi vyznavači křesťanství úpadek, rozpory a hádky, znechutí si náboženství, a utvrdí se v nekajícnosti. Bůh nenávidí takové vyznavače pravdy, kteří se nemohou dohodnout. Satan je velký žalobce bratří a používá si taková lidi za své nástroje.

Tvrdíme, že máme více pravdy než ostatní náboženské společnosti. Nevede-li nás to však k většímu posvěcení, k čistšímu a světějšímu životu, nemáme z toho žádný užitek. Bylo by lépe, kdybychom světlo pravdy nepřijali, než abychom tvrdili, že jsme je přijali, a přitom by nás pravda neposvětila.“ 5 T, 620.

1. Církev — božská organizace (1 Kor 12, 12—14).

Bůh miluje pořádek a přesnost. Pozorujeme to na všem, co stvořil. Bůh nám od nevinné krásy růže až po složité systémy vesmírných galaxií, viditelných pouze dalekohledem, dokazuje, že chce, aby se vše „dělo slušně a podle pořádku“ (1 Kor 14, 40).

Pavel hovoří o této otázce a přirovnává církev k „tělu“ s mnoha „údy“.

„Lidské tělo tvoří jeden organismus, skládá se však z různých údů a částí. Ty mají svou určenou funkci, a ve

spojení tvoří navzájem soulad. Jednotlivé části těla jsou odlišné a mají rozdílnou podobu, velikost a funkci, ale všechny jsou potřebné. Tak tvoří všechny celé tělo, které řídí hlava. Apoštol představuje církev jako Kristovo tělo. Z toho vyplývá, že existuje jednotné tělo, jehož hlavou je Kristus (1 Kor 1, 27; Ef 1, 22. 23; Kol 1, 18—24)“ (6 BC, 772).

Církev Boží je dnes na zemi proto, aby se sjednotila v činnosti a tvořila příkladnou společnost lidí, kteří se řídí mravním zákoníkem a připravují svět na příchod Páně.

Uvažuj: Jak může být církev organizována a přitom jednat samovolně, živelně „jako za dnů apoštolských“? „Prohlašuji bratřím a sestrám, že církev Kristova je sice zeslabená a plná kazů, přesto však je na zemi jediným předmětem, kterému Bůh věnuje největší pozornost“ TM, 51.

2. Soulad začíná u jednotlivých členů (1 Jana 4, 7. 19. 20).

Je vůbec možné, aby mužové a ženy seděli v jednom sboru a pracovali pro Pána a přitom se nenáviděli? Jednota v církvi začíná v mysli a v srdci jednotlivých členů. Uvedme pouze několik vlastností, které se mohou uplatnit v dnešní církvi právě tak jako za dnů apoštolů: trpělivost, sebeovládání, bratrská láska, jemnost, čistota. To vše má nesmírnou mravní hodnotu.

Soulad však nenarušuje individualitu. „Kristovo náboženství nevyžaduje od nás, abychom ztratili svůj osobní ráz. Chce pouze, abychom se poněkud přizpůsobili pocitům a způsobům jiných lidí. Náboženské přesvědčení může spojit mnoho lidí, jejichž názory, zvyky a záliby všedního života nejsou jednotné. Hoří-li však v jejich srdci Kristova láska a očekávají-li stejný nebeský věčný domov, mohou tvořit nejkrásnější a nejrozumnější společenství. Jejich jednota může být předivná.“

Často vznikají spory o věci, které nemají věčnou cenu. Vlastníme-li však Kristovu lásku, můžeme se v církevních otázkách sjednotit (1 Kor 1, 10; Řím 15, 6; Fil 2, 2).

Uvažuj: Pohovořte si o tom, co by se ve vašem sboru stalo, kdyby členové netrvali na svých „rozdílech“ a kdyby uplatnili zásadu lásky.

Satan dobře ví, že pouze řád a jednotná činnost vedou k úspěchu.

3. Ježíšova modlitba (Jan 17, 20. 21).

Kristus si přál a přeje si doposud, abychom byli mezi sebou zajedno tak, jako je on zajedno se svým Otcem.

Co to znamená být „zajedno“? Mám se vzdát své osobnosti a mám žít jako někdo jiný? Rozhodně ne. Poznali jsme již, že Bůh nás stvořil jako rozličné bytosti. Záleží mu však na tom, abychom tvořili jednotu mysli a charakteru, nikoli jednotu osobní. Jednota mysli značí, abychom světu představili upřímnou jednotnou společnost, která by svědčila o tom, že Ježíš je jediným spasitelem člověka. Účel zvěstování je vysvětlovat plán, podle něhož se mohou padlé bytosti stát Božími syny. Mít Ježíšův charakter znamená, každý na svém místě stát se podobným Bohu a opustit bezzákonnost a odboj. To vše se děje ve spolupráci s Bohem, ovšem v rámci naší osobnosti. To je velká svoboda! Je to nebeská svoboda, kterou můžeme zakusit již na tomto světě.

Uvažuj: Proč je jednota tak důležitá?

O jaké jednotě mluví tento verš? Jan 17, 20. 21. Všichni neuvažujeme stejným způsobem a nemáme ani stejné schopnosti. Bůh dává každému úkol, přiměřený jeho schopnostem. Práce je různorodá a musí ji vykonávat pracovníci s různými schopnostmi. Jsme-li pokorní a naučíme-li se v Kristově škole tichosti a skromnosti, semkneme se všichni na úzké, vyznačené cestě.

4. Važme si vedení (1 Tes 5, 12. 13).

Jako členové církve, pokřtění (1 Kor 12, 13; Sk 2, 41) ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého, máme vážnou, ale radostnou odpovědnost za hlásání „radostné zvěsti“ v celém světě.

Žijeme v době svobody a kritiky, proto se nemůžeme divit, že někteří členové posuzují rozhodnutí výboru sboru, bylo-li „správné či nesprávné“. Někdo snad zase uvažuje, proč se na vedoucí místo dostal ten či onen bratr, a někdo „schopnější“ byl opomenut. Nechtějme soudit. Raději se modleme a povzbuzujme naše vedoucí bratry a projevujme živý zájem o záležitosti církve (1 Tes 5, 25; 2 Tes 3, 1; 2 Kor 7, 6. 7. 13).

David je nám dobrým příkladem, jak si máme vedoucí bratry vážit. Nechtěl sáhnout na „pomazaného Páně“, ačkoli mohl svého nepřítele, Saula, připravit o život (1 Sam 26, 9—25). Nezapomeňme, že u kormidla církve je dosud Bůh. Uzná-li, že je nutno vedení vyměnit, zakročí (1 Kor 12, 28; Sk 5, 33—40). Pracujme proto dobře, mějme své vedoucí bratry v úctě (1 Tim 5, 17; Žid 13, 7. 17) a uplatňujme zásady, vyplývající ze společenství s Duchem Božím (Gal 5, 22. 23; 2 Petr 1, 1—8).

Uvažuj: „Kritizovat je lidské, usilovat o jednotu je božské.“

5. Správné vedení (Mat 20, 25—28).

EGW: „Kristus nám dal svým životem i naučením dokonalejší příklad nezištné služby, jak si ji představuje Bůh. Bůh nežije sám sobě. Tím, že stvořil svět a dosud vše udržuje, ustavičně slouží druhým. Tento druh služby svěříl Pán Bůh svému Synu. Pán Ježíš byl dán v čelo lidské rodiny, aby nás naučil správně sloužit. Celý jeho život byl řízen zákonem služby. Sloužil všem. Tak prožíval zákon Boží a svým příkladem nám ukázal, jak jej máme zachovávat.“

Dějiny nám potvrzují, že panovníci vládli často mocí a násilím. Ale v církvi Boží tomu tak nemůže být. Vedoucí církve mají ostatním sloužit. Jsou to „služebníci“, kteří se snaží svým bližním pomáhat a vyhovět (Mat 25, 34–40; Jak 1, 27).

Kvalifikace vedoucích v církvi je velmi pečlivá (1 Tim 3, 1–10; Tit 1, 6–9; 1 Petr 5, 2). Rozhodující je, aby vedoucí bratři byli odpovědní, důvěryhodní a aby rostli v křesťanských ctnostech (Ezdr 8, 24–29; 1 Kor 16, 3. 4; Sk 20, 28).

U v a ž u j: Porovnej vedoucí církve s vedoucími lidmi světa. „Lucifer toužil po Boží moci, nikoli po Božím charakteru.“

6. Jednota vede k činům (Sk 2, 46. 47).

V čem je tajemství duchovního oživení v Boží církvi? Jsou to snad peníze či uplatnění na veřejnosti anebo rázné vedení? Toto vše je důležité. Ale Písmo praví: „A na každý den trvajíce jednomyslně v chrámě, přijímali pokrm s potěšením a sprostností srdce“ (jiný překlad praví „a sjednocení“). Co značí slovo „jednomyslně“? Ve Sk 1, 14 a 2, 46 to znamená „byli jedné mysli“. Povšimněme si velké změny povahy učedníků u večeře Páně a před vylitím Ducha sv. Před poslední večeří Páně je to bojovnost a nezdravá ctižádost (Luk 22, 24). Před vylitím Ducha sv. se toto údobí čekání vyznačovalo klidnou, posvátnou radostí. Zde vidíme počátek jednomyslnosti, jež přinesla po několika málo dnech tak veliké výsledky (Sk 2, 1. 41).

Jsou snad dnes jiné požadavky? Nepotřebujeme totéž? Čas nezměnil nic na Kristově posledním zaslíbení, že pošle Ducha sv. jako svého zástupce. Není to Boží vinou, že bohatství jeho milosti neplyne na zem. Nepozorujeme-li náležitě splnění tohoto zaslíbení, je to proto, že je dostatečně neoceňujeme. Kdyby lidé chtěli, byli by všichni naplněni Duchem.

Činnost, kterou podněcují lidé, je lidská, ale činnost, jež má svůj vznik v Bohu, nemůže být odhadnuta lidskými propočty (Zach 4, 6). Možná, že musíme plně porozumět slovu „čekaňte“, a mezitím osobně i kolektivně prosit, aby Duch Boží pronikl naši církev.

Uvažuj: Jakým způsobem prosíme o Ducha svatého — žádáme, aby přišel, anebo mu odevzdáme svůj život, a tím ho vlastně zveme k sobě?

7. Závěrečné otázky.

1. Apoštol Pavel přirovnává církev k ---, která má mnoho ---
 2. Vyznač, co je správné: (láska, peníze, násilí) vyřeší sborové problémy a podporuje tvoření jednoty.
 3. Co nechtěl David učinit, ač měl k tomu dobrou příležitost? (1 Sam 26, 9).
 4. Správní vedoucí církve jsou „---“, nikoli tyrani, kteří používají násilí.
 5. Odpověz: Duch svatý přijde jediné tenkrát
 - a) když mu odevzdáme svůj život a dokážeme, že si přejeme jej mít,
 - b) vyzýváme-li jej, aby přišel,
 - c) jsme-li neteční a jen čekáme,
 - d) žádná odpověď není správná.
- Odpovědi: 1. tělo, údy 2. láska 3. „Nezabíjej ho, nebo kdo vztáhna ruku svou na Hospodinova pomazaného, byť by bez viny?“
4. služebníci 5. a)
-

Stanovisko členů sboru k autoritám státu

Zákl. verš: Mat 22, 21.

Veškerá autorita pochází od Boha. Prorok Daniel napsal, že Bůh sesazuje a ustanovuje krále (Dan 2, 21). (Jelikož Bůh je nejvyšší autorita, jsou jeho požadavky prvořadé.) Jsou dvě odlišné oblasti poslušnosti; občanská a náboženská. Obě by měly být odděleny, aby každý mohl správně plnit své povinnosti vůči oběma.

Člověk má od státu bezpečnost a ochranu. Bez státu a bez zákonů vládl by v životě zákon džungle a slabší by podlehli. Křesťan musí pomáhat státu, aby na světě nevznikl zmatek. Boží dítě se modlí za všechny vládcy.

Křesťan je občanem v nebesích. Ačkoli žije zde na zemi a je poslušen i občanských zákonů, musí mít jeho život takový vliv, aby jeho okolí zatoužilo po nebi.

1. Veškerá moc pochází od Boha (Řím 13, 1. 2).

Pavel tušil, že ho dá císař Nero popravít, vždyť píše, že „čas mého rozdělení nastává“ (2 Tim 4, 6), avšak přesto nabádá k poslušnosti občanské moci. Stavi se proti bezzákonnosti a proti nepořádku. Zdůrazňuje, že křesťan má být dobrým občanem. Bůh ustanovil lidskou vládu. Bez toho by mezi lidmi nebyl pořádek, bezpečnost a pokrok.

Jak si křesťan získá přízeň vládnoucí moci? Řím 13, 3b.

Bůh ustanovil faraóna na trůn, aby se při něm projevila Boží moc. Faraón se stal nástrojem pro rozhlášení Božího jména, slávy a moci na celém světě (2 Moj 9, 16. 17). Mohl to činit ochotně nebo nedobrovolně. Dokud

Nabuchodonozor nechtěl uznat Boží moc a slávu (Dan 4), byl ponížen.

Kdo dává autoritám, ať dobrým či zlým, moc k vládnutí? Řím 13, 1.

Kde přijal Pilát moc dle Ježíšových slov? Jan 19, 10. 11.

Kdo dohlíží na správu zemských záležitostí? Ž 22, 29; Jer 27, 5.

Uvažuj: Pochází-li všechna moc od Boha, proč pronásledují někteří vládcové věřící lidi? Proč je rozpor mezi vládnoucí mocí a Bohem? Jak mohu v případě neshody zůstat věren Bohu i občanské vládě?

Spatřujeme v pozemské moci Bohem dané zřízení. Naší svatou povinností je, abychom jí byli v jejích oprávněných požadavcích poslušni. Rozcházejí-li se však její názory s Božími požadavky, musíme poslouchat Boha víc než lidi.

2. Dva světy: občanský a duchovní (Mat 22, 21).

Kristus poukázal názorně na rozdíl, který musí být mezi mocí civilní a náboženskou. Příklad byl jasný. Císař měl svůj úkol a byl ve své oblasti velitelem. Ti, kteří se Krista vyptávali, chtěli, aby je zbavil povinnosti vůči císařovi. Ale Kristus ve své odpovědi zdůraznil, že mají být poddáni občanské vládě. Současně prohlásil, že také Bůh má své požadavky, a člověk má uposlechnout.

Kdo je vládcem nad pohanskými národy? Ž 47, 8. 9.
„Ten, který sedí nad cherubíny, řídí v zápase a vřavě národů záležitosti této země.“

Bůh dává občanské vládě moc, aby na světě vládla (Řím 13, 1).

Jaký osud si připravuje národ, který uznává Boha za svého Pána? Ž 33, 12.

Jaký osud stihne národ, který Boha přehlídí? Iz 60, 12.
Stát nemá zasahovat do duchovních otázek, aby si za-

jistil větší politickou moc. Církev zase nesmí zdůrazňovat své duchovní požadavky tím, že by prováděla politickou kontrolu. Jsou to dvě různé oblasti, a jeden druhému nemá do nich zasahovat.

Uvažuj: Proč je nutné, aby občanská a náboženská moc tvořily každá samostatný celek?

„Kristus prohlásil, že jelikož žijí pod ochranou římské moci, musí splnit její požadavky, pokud nebyly v rozporu s vyššími povinnostmi. Měli být poslušni zákonů své země, ovšem, měli vždy v první řadě dokazovat věrnost Bohu“.

3. Vztah pozemské autority k Bohu (Jer 27, 4. 5).

Božská moc ustanovuje vládce a také je odstraňuje (Dan 2, 21). Stát je nástrojem v Božích rukou, a má zabránit zmatku na světě. Vládní činitel plní Boží vůli, když podporuje zákon a pořádek a umožňuje lidem spokojené soužití. Žádný ukázněný občan se nemusí bát vlády, která šíří mír a podporuje dobro (Řím 13, 3).

Jak vysvětlil Daniel Nabuchodonozorovo pokoření? Dan 5, 20. 21 (Dan 4, 30. 31).

Co vyžaduje Bůh od panovníka? 2 Sam 23, 3. 4; 2 Par 19, 6. 7.

Mezi nejmilovanější vládce patří ti, kteří si uvědomovali závislost na Bohu. Tak např. miloval lid izraelský Davida, když chodil pokorně s Bohem. Jakmile však začal být k sobě shovívavý, lid ho zdaleka tak nemiloval. Našla se proti Davidovi i opozice a vzpoura.

Mojžíš se stal Božím nástrojem, když dal lidem zákony, které střeží domov i společnost a tvoří základní předpoklad blaha národů. Tyto zásady uznávají dodnes největší mužové světa.

Uvažuj: Čím se vyznačuje vláda, která plní Boží úmysl?

Bůh je hlavou všeho dobrého, spravedlivého zřízení a zá-

konů. Ti, kteří jsou odpovědni za provádění zákona, musí Bohu jednou vydat počet jako správce jeho majetku.

4. Stanovisko křesťana k vládě (1 Tim 2, 1. 2).

Církev je nabádána, aby se modlila za určité věci. Křesťanský občan se modlí za svoji vlast, aby mohla žít v klidu a miru, bez válek a odboje, bez jakýchkoli rušivých živlů.

Pavel vyzývá křesťany, aby se modlili za nevěřící panovníky, i když jsou někdy nepřáteli církve. Církev prosila za své pronásledovatele i v dobách největšího pronásledování.

Jak se choval Pavel před Agrippou? Sk 26, 2. 3.

Povšimněme si Pavla před vladaři. Mluvil před Agrippou zdvořile, avšak s přesvědčivou výmluvností.

Jak se choval Kristus před Pilátem? Luk 23, 9—11; Jan 19, 9.

Pilát žasnul nad neobvyklou trpělivostí Spasitele.

Jak se má chovat křesťan k zákonům své země? 1 Petr 2, 13. 14; Kaz 8, 2.

Nesmíme útočit na jednotlivce nebo na zřízení. Musíme jednat tak, abychom nebyli považováni za nepřátele státní správy.

U v a ž u j : Proč se má dítě Boží modlit za vládcu, který není věřící?

Křesťan má upřímně podporovat psané i nepsané zákony společnosti, v níž žije. Nepodporuje pouze to, co se přiči Božím zásadám. Křesťan nepoužívá násilí proti stanovené autoritě.

5. Občanské povinnosti křesťana (Tit 3, 1. 2).

Nový zákon nehlásá anarchii. Život musí být usměrňován; stát je zde proto, aby zaručil a udržel pořádek. Dobrý občan je povinen podřídit se právoplatné autoritě a zákonu (Řím 13, 5).

Proč má křesťan platit státu daně? Řím 13, 6. 7.

Každý občan musí svým dílem přispívat na běžná vydání státu.

Jak mohou být křesťané vládě prospěšní? Mat 5, 13.

Bůh prohlásil: Vy jste sůl světa. Pán nám dal vliv, kterým můžeme sloužit světu k dobrému.

Jak se zachoval Nabuchodonozor, když židovští zajatci poslouchali Boha víc než jeho? Dan 3, 28—30. Je povinností křesťanů trvat na uposlechnutí Boha. Zkušenost tří mládenců v ohnivě peci v Babylóně a Daniele v jámě lvové způsobila, že se o moci pravého Boha mluvilo v celém tehdy známém světě.

U v a ž u j : Jak se snažíme seznámit vedoucí činitele světa s poselstvím o brzkém příchodu Spasitele?

6. Občanství křesťana (Ef 2, 19).

Kde je naše pravé občanství? Fil 3, 20.

Křesťan si musí být stále vědom toho, že je občanem nebes. Je však věrným občanem své pozemské vlasti, a chová se všude tak, aby jí dělal čest. Náš pozemský život je usměrňován zásadami života, jaký chceme vést v nebesích.

Za koho se křesťan považuje na tomto světě? Žid 11, 13.

Křesťan nesmí nikdy zapomínat, že je na zemi poutníkem. Bude se vždy snažit zanechat u svých spoluobčanů nejlepší dojem ve prospěch své nebeské vlasti. Tím, že je občanem některé země, není zbaven odpovědnosti ke své nebeské vlasti. Naopak, jako cizinec si je vědom, že ho lidé pozorují mnohem víc. Jako občan nebes musí čekat, že svět bude pozorně sledovat vliv jeho náboženského přesvědčení.

Jak může křesťan umlčet nemoudrou kritiku a zalíbit se svým bližním? 1 Pet 2, 15—17.

Petr prohlašuje, že křesťan se řídí zákony ze dvou příčin: Jednak to od něho Bůh žádá, a za druhé umlčí předsudky vůči sobě, poněvadž chce dělat jenom dobře.

Občané nebes budou nejlepšími občany země. Chápe-li správně svoji povinnost k Bohu, máme také správnou představu o povinnostech k bližním.

Uvažuj: Jak by mohl Bůh přijmout za občana nebes člověka, který pohrdá zákonem a autoritou na světě?

Jak mohu svým životem dokázat, že jsem občanem nebes? Řídme se příkladem našeho Spasitele, a tak budeme mít s ním svaté společenství. Budeme-li se na každý den snažit napodobovat jeho charakter a řídit se jeho příkladem, staneme se světu požehnáním. Tím získáme spokojenost zde a věčnou odměnu od Pána.

7. Závěrečné otázky.

1. Proti komu se vlastně staví člověk, který odporuje občanským zákonům?
 2. Správně či nesprávně: Kristus si prohlédl římský pentz a prohlásil, že císař má prvořadé nároky na věrnost Židů.
 3. Proč ponížil Bůh Nabuchodonozora?
 4. Správně či nesprávně: Pavel nás vybízí, abychom se modlili za všechny vládce, pokud nejsou bezbožní.
- Odpovědi: 1. proti Bohu 2. nesprávně
 3. pro pýchu 4. nesprávně

7. úkol — dne 12. února 1972

O našich přátelích a rekreaci

Zákl. verš: Přísl 18, 24.

Přátelství mezi křesťany skýtá neomezené možnosti duchovního rozvoje. Takoví přátelé posilují svoji víru a věrnost, dodávají naději, povzbuzují důvěru.

Ale jsou i taková přátelství, jež mohou vést k záhubě. „Což nevíte, že přátelství světa je nepřítelem Božím? A protož, kdo by chtel býti přítelem tohoto světa, nepřitelem Božím učiněn bývá“ (Jak 4, 4).

Dále je zde problém křesťanské rekreace. V době, kdy je stále více volného času, musíme dobře uvažovat, aby nic nezatlačilo nebo nezničilo naši víru v Boha.

1. Nemůžeš se vyhnout lidem (Jan 17, 15—17).

Náboženství nás má ve všem usměrňovat a řídit, dokonce i v pocitech. Svěříme-li se bez výhrad Ježíši Kristu a přivlastníme-li si jeho sílu, budeme mít jasný rozhled, budeme umět posoudit charakter člověka, aby nás nemohl zdáním oklamat. Tak se nedopustíme v přátelství omylu. Musíme mít dostatek mravní síly a jemnocitu, abychom snesli i těžké zkoušky bez škody. Budeme-li zásadní, nesvede nás marnost, přepych ani lichocení.

Co chce Písmo zdůraznit, když mluví o světě? 1 Jana 5, 19.

Bůh si nikdy nepřál, aby se křesťané nějak izolovali v samotě. Mají být na světě, nikoli však ze světa (Mat 5, 13--16).

Zaručuje izolace člověku, že se nenakazí hříchem? Mat 15, 18—20.

Zač se Kristus modlil? Jan 17, 16. 17.

Uvažuj: Jak je to s mým prostředím, v kterém žiji? Jací lidé v něm žiji? Nemá zlo ve světě na mne vliv? Anebo slábné má víra v Krista? 2 Kor 6, 14.

Je zcela přirozené, že toužíme po přátelství. Každý si najde přátele anebo se stane přítelem. Podle toho, jak pevné je toto přátelství, bude působit i vliv přátel k dobrému nebo ke zlému. Všichni ovlivňují své okolí a jsou též ovlivňováni.

Jako Kristovi učedníci nebudeme se spojovat se světem pouze z touhy po zábavě a pošetilostech. Takové přátelství přináší jen zlo. Neschvalujeme nikdy hřích slovem neb

skutkem, mlčením anebo pouhou přítomností. Ale ti, kteří své náboženství ukrývají mezi čtyři zdi, tj. nejdou s ním na veřejnost, ztrácejí vzácné příležitosti ke konání dobra.

2. Přátelé a přívětivost (1 Sam 18, 1–3).

Nezaměňujme přátelství s přívětivostí. Milé, vlídné chování patří mezi křesťanské ctnosti. Kristus měl soucit se zástupcem (Mat 15, 32). Byl vlídný k hříšníkům a publikánům a s láskou usiloval o jejich záchranu. Ovšem, jedná-li se o větší pouto, o trvalé přátelství, musíme jednat velmi uvážlivě.

Přátelství vzniká při větších společných zájmech, ve chvílích rozhovoru a při společném styku. Přátelé musí být k sobě vzájemně přitahováni a musí jednat dobrovolně.

Čím se vyznačovalo přátelství Davida a Jonaty? 1 Sam 18, 3.

Byla láska k Bohu součástí tohoto vzácného přátelství?

Jak vyjádřila Rut touhu po hlubším, duchovním přátelství?

Rut 1, 16–18.

Je možné udržovat velké přátelství s nevěřícím bez rizika? Amos 3, 3.

Co praví Kristus o volbě svých přátel? Jan 15, 14–16.

Proč je Kristus nazývá přáteli? v. 15.

Uvažuj: Jak se chováš k lidem, kteří nejsou adventisty s. d.? Jak ke světským lidem? Jsem soucitný a přívětivý? Anebo dávám lidem jasně znát, že nepatří mezi nás?

Upuť co nejdříve od své chladné, mrazivé formálnosti. Dokazuj ve všedním životě vlídnost a přívětivost. Jako křesťan projevuj pravou zdvořilost. Ten, kdo miluje Ježíše celým srdcem, miluje i ty, za něž Pán zemřel. Opravdový Kristův následovník bude se upřímně snažit, aby zachránil duše, za něž Kristus položil svůj život. Příkladem mu

je v tom magnetická síťka, která vždy ukazuje k jednomu cíli.

3. Buď iniciativní (1 Kor 13, 1–3).

Křesťan se může pomocí této lásky pohybovat bezpečně ve společnosti, může být dobrým svědkem a pomocníkem, aniž ohrožuje svou duši.

Přívětivost si získává lidská srdce. Naši velcí evangelisté stále zdůrazňují, že jejich úspěch závisí z velké části na tom, jak se členové chovají k svému okolí.

Co je praveno o lásce v této stati? 1 Kor 13, 4–8.

Jak dokázal Bůh, že i člověk může mít tuto lásku? Jan 3, 16.

Čím naplnil Bůh všechny naše potřeby? Řím 5, 6–10.

Může být účinnost vydávání svědectví a pomáhání bližním závislá na našich pohnutkách? Jak zhodnotíš na základě Písma různé pohnutky? Mat 23, 23; Luk 18, 10–14; 10, 30–32.

Uvažuj: Umím být společenský, abych tím zachránil lidské duše? Umím žít ve společnosti světa, aniž bych obětoval zásady víry? Nepotlačuješ svým odměřeným chováním vliv evangelia? Jak dalece mám rozšířit okruh svého společenského života?

Ti, kteří jsou sami „obklíčeni nemocí“, měli by, „jakž sluší, lítost míti nad bloudícími a neznajícími“, (Žid 5, 2). Jelikož byli sami ohroženi, znají nebezpečí a obtíže cesty, a mají proto pomáhat jiným, kteří jsou v téže situaci. Někteří lidé jsou zmítáni pochybnostmi, stížení nemocí a slabostmi, slabí u víře a nedokáží se uchopit Neviditelného. Přijde-li však k nim na Kristově místě přítel, kterého vidí, může se stát spojujícím článkem, který jejich chvějící se víru upne ke Kristu.

4. Křesťané mají být radostní (Jan 2, 1. 2. 11).

Svět nesmí mít nikdy dojem, že křesťané jsou zachmuření,

nešťastní lidé. Budeme-li hledět na Krista, poznáme, že je soucitným Vykupitelem a zachytíme v jeho obličeji záblesk světla. Tam, kde vládne jeho duch, je i pokoj. A člověk, který klidně, posvátně důvěruje Bohu, má i radost. Společenský život podporuje růst víry (Mal 3, 16). Chrání před odpadnutím (Žid 10, 24. 25). Zachraňuje duše (Luk 19, 5—7). Uchovává zdraví (Přisl 15, 13; 17, 22).

Proč vidí většina nevěřících v křesťanském životě samé odříkání a zápory? 1 Kor 2, 12—14.

Má se křesťan přece něčeho vystříhat? Kaz 11, 9. 10; 12, 1.

U v a ž u j: Čeho se musím ve společnosti varovat? Kam mohu jít klidně získávat přátele pro Krista?

Žijeme mezi lidmi, tvoříme součást Boží velké rodiny, a proto máme vůči sobě navzájem určité povinnosti. Nikdo z lidí není nezávislý, neboť radostný život jednoho ovlivňuje ostatní. Bůh si přeje, abychom si uvědomili, že nás ostatní lidé potřebují. Snažme se přispívat k jejich štěstí.

5. Jaká rekreace (Mar 6, 30—32).

Lidé, kteří pracují tělesně, potřebují osvěžení. Ale mnohem více je potřebují lidé, kteří pracují duševně.

Je nesnadné určit správnou míru rekreace a práce. Každý odpočívá po práci jinak: věnuje se oddechu, uvolnění, pohoví si, nedělá prostě nic. Důležité je, jak se ve svých volných chvílích snažíme obnovit tělesné a duševní síly.

Proč potřebovali učedníci odpočinek? (Mar 6, 30. 31).

Myslíte, že jim Ježíš umožnil odpočinek pouze tenkrát? Co postrádali? v. 31.

Nač nesmíme při své rekreaci zapomínat? Řím 14, 7.

Může náš způsob prožívání rekreace uškodit duchovnímu životu jiných?

Co říká Písmo o tajném holdování něčemu, zdánlivě nevinnému? Kaz 12, 13. 14.

Uvažuj: Jsou mé záliby, moje sportovní činnost a zábava takové, že s nimi mohou nebesa souhlasit? Nezapomínám přitom na Krista? Jakými směrnicemi se mohu řídit já a moje rodina?

Nesmíme být jednostranní. Zaměstnáváme-li svoji mysl příliš jednostranně, byť to bylo třeba náboženstvím, pak to není správné. Není to ani v zájmu našeho spasení, ani k Boží slávě.

Opravdový křesťan nebude toužit po pobavení a rozptýlení, pro které by si nemohl vyžádat Boží požehnání.

6. Směrnice pro věřící (1 Petra 2, 9.).

S. Whiteová už v minulém století doporučovala tělesnou rekreaci: „Cvičte na čerstvém vzduchu. Rodiny, žijící ve městě, by měly na chvíli vypřáhnout z tělesné a duševní činnosti a měly by si vyjet do přírody.“ MYP, 292. Jak bychom uplatnili tuto radu v dnešní moderní městské společnosti?

Rekreace duchovní, za kterou vděčíme oběti na kříži, proměňuje náš duchovní život. Je to osvěžení na „vnitřním člověku“. Fyzické osvěžení působí zase na náš tělesný život. Duchovní život je však spjat s tělesným (1 Kor 6, 19. 20).

Jaký cíl má rekreace sledovat? Kaz 2, 22—24.

Mnoho zdánlivě neškodných věcí vede ke zlému.

Jaké stanovisko zaujme křesťan ke knihám, k rozhlasu, televizi, k filmu a hudbě? Kdy se to stává zábavou a kdy osvězením?

Je možné, aby sport, jako lyžování, vodní sporty, tenis atd. vedl k duchovnímu úpadku? Jak? A co přihlížení sportu?

Uvažuj: Mám větší zájem o vzrušení při rekreaci než o její pravý smysl? Uvažuj o nebeské rekreaci.

„Bude tam hudba a zpěv, jaké člověk — kromě Božích vidění — nikdy neslyšel a jak si nikdo nedovede představit.

Tam se rozvinou všechny síly a schopnosti. Budeme velkolepě podnikat a sledovat nejvyšší cíle, dosáhneme uskutečnění svých největších tužeb. Ale stále budeme spět k novým výšinám, budeme obdivovat nové zázraky, chápat nové pravdy; síly těla, mysli a duše budou se mít stále čím zabývat.

Boží dítky budou moci zkoumat veškeré poklady vesmíru. Budeme s nevýslovnou rozkoší sdílet radost a moudrost nepadlých bytostí. Budeme moci obdivovat Boží stvořitelské dílo po nekonečné věky.“ Ed. 307.

7. Závěrečné otázky.

1. Co rozumí bible pod pojmem „svět“? (Odpověz vlastními slovy.)
2. Správně či nesprávně: Křesťan nemá pěstovat příliš velké společenství s nekřesťany.
3. Uveď příklad, jak Ježíš využil společenské činnosti k záchráně duší.
4. Vyjmenuj čtyři druhy označení lidu Božího podle 1 Petr 2, 9.

Odpovědi: 2. nesprávně 3. Zacheus, Lévi, Marie, Marta, Lazar 4. rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý (dle jiného překl. lid zvláštní).

Kde je můj bližní?

Zákl. verš: Sk 17, 26. 27.

Dnešní moderní člověk je uzavřenější, než tomu bylo kdysi. Např. lidé z činžovního domu neznají ani své nejbližší sousedy ze společné chodby.

Ale křesťan nemá být takový. Lidé tvoří jednu rodinu. To hřích vytvořil dělicí zeď mezi námi. Předsudky, pýcha, třídní rozdíly, sobectví, netečnost rozšiřují propast mezi sousedy, obcemi a národy. Stačí malá pozornost a projev přátelství, a lhostejnost ustoupí a spojí zdánlivě cizí bytosti.

Naše odpovědnost je jasná. Kristus strhl dělicí hradbu, národnostní předsudky, a učí nás milovat všechny lidi.

1. Jeden Bůh, jedna rasa, jedna potřeba (Řím 3, 9. 22. 23.).

Křesťanské učení, že všichni lidé jsou si před Bohem rovni, postavilo křesťanské reformátory do popředí boje proti otroctví a rasovým předsudkům. Nemůžeme si dovolit považovat někoho za podřadnějšího. Bylo by to na úkor našeho duchovního života.

Jak zní královský zákon? Čím jej porušujeme? Jak 2, 8. 9.

Proč je tento příkaz označen jako součást „královského“ zákona?

Král nebo panovník musí být ke svým poddaným nestranný. Boží láska je nestranná, a taková musí být i naše láska.

Co způsobilo rozdělení lidského rodu na rasy? 1 Moj 10, 1–9.

Někdy máme pocit, že můžeme snáze milovat lidi někde

za mořem a také pro ně pracovat. Ale v první řadě máme odpovědnost za lidi kolem sebe (Sk 1, 8). Ježíš řešil problém sporu mezi občany téže obce.

Jak se máme podle Ježíšových slov chovat k těm, kteří nenávidí? Mat 5, 43–45.

Uvažuj: Mám právo někým pohrdat nebo ho nenávidět? Ve sboru? Či mimo církev?

Všichni lidé pocházejí z jedné stvořené rodiny a všichni jsou jedno skrze vykoupení. Kristus přišel zbořit děličí hradby, a zpřístupnit všechna oddělení chrámových nádvoří, aby každý měl svobodný přístup k Bohu. Jeho láska je tak rozsáhlá, tak hluboká a plná, že proniká všude. Burcuje ty, kteří byli svedeni satanovou lstivostí, a přenáší je do bezprostřední blízkosti Božího trůnu, nad nímž se klene duha zaslíbení. V Kristu už nejsou rozdíly. Není ani Žid ani Řek, otrok ani svobodný.

2. Zájem o druhého — podstata křesťanství (Luk 10, 30–34).

Samaritán nepřemítal, je-li ten zraněný cizinec Žid nebo pohan. Měl o něj zájem. Nedbal na to, že se zdržuje na místě, kde mohl být sám ohrožen. Stačilo mu, že viděl člověka v bídě a utrpení.

Bůh dal Petrovi vidění o prostěradle, plném nejrůznějších živočichů. Čemu ho tím chtěl naučit? Sk 10, 34. 35.

Znamená to, že Bohu jsou všichni lidé stejně milí?

Mají všechny naše dobré skutky sledovat spasení jiných? 1 Kor 9, 19–23.

Jak máme projevit zájem o lidi, kteří mají různé sociální problémy? Gal 6, 7. 9. 10.

Uvažuj: Jak může církev zůstat oddělená od světa a přitom řešit problémy, jakým je nezaměstnanost, hlad, chudoba?

„Kristus projevoval vždy a všude laskavý zájem o lidi a šířil kolem sebe jas radostné zbožnosti. To vše bylo pro

farizeje výčitkou. Dokazovalo jim to, že náboženství nesmí být sobecké a že jejich sledování osobních zájmů není vůbec slučitelné s pravou zbožností." DA 86.

3. Odpovědnost za přednost (5 Moj 10, 17–19).

Boží způsob vytváření dobrého sousedství se týká všech lidí. Všichni jsou jako naši sousedé, ať už lidé ve vedlejších dveřích, ve druhé ulici, na druhé straně města nebo třeba za mořem. Nezapomeňme ani na své příbuzné a na všechny členy sboru.

Přednost je spojena se zodpovědností. Tuto zodpovědnost mají všechny dítky Boží. V lidském kolektivu se vyskytují nejrůznější schopnosti, jež tvoří dokonalý celek. I církve Boží se skládá z různě nadaných mužů a žen, bez třídních a společenských rozdílů. Nesmíme přezírat žádnou část Božího velkého díla, ať už se v něm uplatňují vznešené nebo prosté prostředky. Všichni se musí zapojit, aby šířili světlo podle svých schopností.

Jakou přednost dostal Boží lid? Gal 3, 28. 29.

Jsme Božím vyvoleným lidem. Jaká odpovědnost je spojena s touto předností? Jak 1, 27.

Naší povinností je, abychom žili v míru se všemi lidmi a abychom respektovali vládu (Řím 13, 1–8). Máme být služebníky všech lidí (1 Kor 9, 19).

Na jaké další odpovědnosti jsi přišel při zkoumání bible?

U v a ž u j : Nesnažím se vyhnout odpovědnosti, která vyplývá z toho, že jsem členem církve Kristovy? Jak mohu využít svého nadání, abych se přiblížil ke svým sousedům? Kristovo náboženství povznáší člověka k lepšímu smýšlení a jednání. Současně též poukazuje na Boží lásku, která je určena celému lidstvu. U Ježíšových nohou setkávají se bohatí i chudí, učení i prostí bez třídních rozdílů či důležitosti. Při pohledu na toho, který byl probodnut pro naše hříchy, mizí všechna pozemská nadřazenost. Sebezapření, ponížení a nekonečný soucit Pána Ježíše, který byl majestátem nebes, zahanbuje lidskou pýchu, domýšlivost

a společenské rozdíly. Čisté, neposkvrněné náboženství spojuje všechny, kteří jsou posvěceni v pravdě, a dokazuje tak nebeské zásady. Všichni byli vykoupeni krví a jsou stejně závislí na Kristu, který je získal pro Boha.

4. Co mám činit? (Řím 10, 13—15).

Radostná zvěst, kterou jako Boží lid přinášíme, umožňuje našim přátelům a bližním vysvobození z hříchů. Členové církve ostatků, kteří toto poselství šíří, musí dobře znát Písmo. Poselství musí být rozhlášeno všemi možnými prostředky a musí využít schopností všech jedinců. Zvěstování poselství církve jakožto celku musí zářit tak, aby je nezastínily chyby a nesprávnosti jejich členů.

Jak jsou pojmenováni lidé, kteří hlásají toto vysvobození? Joel 2, 32.

Zamysli se nad tím, kdy se má naplnit verš Joel 2, 28—31. Petr se na něj odvolával o letnicích (Sk 2, 17—21). Podle čeho vidíme, že se to má ještě docela naplnit v čase konce? Joel 2, 28—32; Mat 24, 29. 30.

Máme při dokonání díla čekat na sérii zázraků? Petr iděl u sebe a u spoluvěřících splnění Joelova proroctví. ěm je naplnili?

Je to v naší moci, abychom měli podíl na splnění tohoto proroctví?

U v a ž u j : Nemá můj život záporný vliv na účinnost svědectví církve v mé obci? Dělán vše, co mohu, abych využil a rozmnožil nadání, které mi Pán dal?

Křesťané se nemají odvolávat ke světským soudům, dojde-li náhodou k nějakému nedorozumění mezi členy církve. Kristus řekl, že si mají takové věci vyřešit sami anebo prostřednictvím církve. Následovník tichého a pokorného Ježíše raději strpí křivdu, než by před světem odhaloval hříchy svých spoluvěřících.

„Viděla jsem, že vdovy, sirotci, slepí, hluchí, chromí a jinak postižení lidé přicházejí do společenství církve. Bůh

zkouší svůj lid, zda má Ježíšův charakter, zda umí upřímně pomoci potřebným. Andělé Boží sledují, jak jednáme s lidmi, kteří potřebují náš soucit, naši lásku a nezištnou štědrost. Bůh takto zkouší náš charakter.“ 3 T, 5, 11.

5. Peníze, materiál nebo moje osoba? (2 Kor 8, 2. 3. 5.).

Naše dobré skutky mají vliv na spasení ostatních (1 Petr 2, 12).

Povšimni si, jak nás Kristus nabádá, abychom se osobně zapojili ke konání dobrých skutků (Mat 25, 35—46). Bůh potřebuje naše prostředky, naše dobročinná střediska. Potřebuje naše nemocnice, lékařské misijní stanice a pomocná střediska. Nejvíc však potřebuje, abychom se zapojili sami, abychom se mu zasvětili. Ale právě tak, jako Bůh nás potřebuje pro dokonání díla, potřebujeme i my tuto osobní zkušenost.

Jaké náboženství se Pánu líbí? Iz 58, 6. 7.

Povšimni si, že se to týká jeho lidu, který zachovává přikázání, v. 13. 14. Doma i za mořem je tolik volání o pomoc, že církev by na to bez Boží pomoci nestačila.

Co řekl Pavel o finančním stavu sborů v Macedonii? 2 Kor 8, 1. 2.

Co nahradilo jejich hmotnou chudobu?, v. 5.

Jak se můžeme zbavit svého sobeckého „já“ a obětovat se pro druhé?, v. 5.

Uvažuj: Je pro mně snadnější darovat peníze než navštívit osamělého nebo nemocného člověka? Uklidňuji své svědomí peněžními dary, ačkoli bych měl pracovat i osobně?

Kristus boří dělicí zeď národnostních předsudků a učí nás lásce ke všem lidem bez rozdílu. Pozvedá nás z omezeného okruhu sobectví, odstraňuje hranice a nepřirozené společenské rozdíly. Nečiní rozdíly mezi sousedem a cizincem, mezi přáteli a nepřáteli. Učí nás, abychom v každém potřebném člověku viděli bratra, a naším polem aby byl celý svět.

6. Pohnutka — láska (Jan 15, 12. 13.).

Opravdový křesťan jedná vždy z lásky. Položit za druhého svůj život, to nemusí vždy znamenat zemřít za druhé statečnou nebo mučednickou smrtí. Znamená to také soustavné sebeobětování ve prospěch ostatních a pro jejich spasení. Tak jednal Kristus.

Láska není jen vroucí cit. Obsahuje též dobré skutky (Jak 1, 27), využívá příležitosti ke konání dobra (Gal 6, 10). Znamená to i milovat ty, kteří nás nenávidí (Mat 5, 44—47). Láska — to je Kristův život v nás.

Jak můžeme tuto lásku rozhojnit? Kde to začíná? 1 Jan 4, 17. 19.

Zamysli se nad biblickou definicí lásky! 1 Kor 13, 4—8.

Jak uplatníme lásku prakticky ve svém okolí? Pamatuj na hlavní zásady, které určují náš vztah k lidem: „nevzpouzí se“ (jiný překl.: „nedá se snadno vyprovokovat“), „raduje se v pravdě“, „všeho se naděje“.

Jaké falešné pohnutky mohou vést ke konání dobra? Mat 6, 2—4.

Uvažuj: Jak jednáám já? Jak by mohl můj sbor pomáhat potřebným u nás? Snažím se opravdu jednat co nejochotněji?

Kristus nám dal životem i naučením dokonalý příklad nezištné, božské služby. Bůh nežije pro sebe. Tím, že stvořil svět a že vše udržuje, neustále slouží. Tento ideál služby předal Bůh svému Synu. Ježíš byl postaven v čelo lidstva, aby nás názorně naučil správně sloužit. Celý jeho život byl usměrňován zákonem služby. Sloužil všem. Tak prožíval Boží zákon a ukázal nám, jak se jím máme poslušně řídit.

7. Závěrečné otázky.

1. Zájem, soucit, odevzdanost. Co z toho vedlo Samaritána, aby pomohl postiženému cestujícímu?
2. Komu bys posloužil v první řadě? Sleduj dobře další

body, jak bys odpověděl s přihlédnutím k pohnutce odevzdání se a obětavosti.

a) Majetný přítel, kterého chceš nějak ovlivnit.

b) Kraj, postižený přírodní katastrofou.

c) Churavá matka, která potřebuje soucit a lásku.

d) Zapojení do vyučování biblickým pravdám (nebo koresp. kurs).

e) Peněžní dar na misii.

3. Správně či nesprávně: Naše dobré skutky mají vliv na spasení lidí.

4. Správně či nesprávně: Když se obětujeme soustavně pro blaho jiných a v zájmu jejich spasení, znamená to, že vlastně obětujeme svůj život.

Odpovědi: 1. všechny tři vlastnosti 2. musíš zodpovědět sám 3. správně 4. správně

9. úkol — dne 26. února 1972

Odpovědný úkol

Zákl. verš: Mar 16, 15.

První naší povinností je zvěstovat evangelium všemu světu. Někteří lidé uvěří, jiní nikoli. Máme však zaslíbení, že až bude úkol zvěstování ukončen, „přijde skonání“. Evangelium je učením církve. Je však i prostředkem k ukončení díla. Otázku evangelizace světa musíme brát velmi vážně, abychom mohli rychleji dospět k závěru. Nesmíme však zapomínat na duchovní přípravu, abychom tohoto cíle dosáhli.

Pán čeká již dlouho, kdy bude celá církev prochnuta duchem služby, kdy všichni budou podle svých možností

pracovat pro Pána. Splní-li členové Boží církve příkaz Kristův a budou pracovat doma i za mořem, bude záhy svět varován, a Pán Ježíš se vrátí na tuto zemi s mocí a slávou velikou.

1. Jdouce. (Mat 28, 18—20.).

Ježíšův příkaz o evangelizaci je jasný jako ostatní jeho příkazy. Ačkoli určitá evangelizace byla i v době Starého zákona, je Kristovo pojetí evangelizace nové v tom, že každý jednotlivec je pověřen k činnosti. Znamená to víc, než pouze chodit do sboru, i když to budí dojem zbožnosti a dobroty. Je nutno jít na cesty a mezi ploty a zvat, aby i druzí vešli.

Jaké stanovisko zastává v tomto pověření Bůh? 2 Petr 3, 9.

Jedině Kristovo jméno nám dává spasení (Sk 4, 12). Až svět uslyší poselství o Kristově zachraňující lásce, až všichni budou mít možnost slyšet o pravdě a rozhodnout se, může Bůh právem uzavřít dobu milosti pro svět.

Stačí pouze kázání evangelia bez aktivního vyhledávání ztracených? Mar 16, 15.

U v a ž u j: Přijal jsem i já příkaz o evangelizaci celého světa? Jak to má zapůsobit na můj život?

Ve jménu křesťanství je nutno pilně, soustavně, se zájmem a se vzrůstající naléhavostí usilovat o duše, které chce satan zničit. Nic nás nesmí v tomto směru zastavit.

Jakmile se člověk skutečně obrátí k pravdě, vznikne v jeho srdci upřímná touha, aby mohl přátelům a sousedům vyprávět o vzácném světle Božího slova. Pracuje tak nezištně na záchraně jiných, že se stává živou epistolou, kterou lidé znají a čtou. Jeho život dokazuje, že se obrátil ke Kristu a že je jeho spolupracovníkem.

2. Kdo? Já? (2 Kor 5, 18—20.).

Nové stvoření cítí zodpovědnost za jiné (2 Kor 5, 18.).

Tento důsledek obrácení se musí projevit u všech nás. Tím se světu neodcizíme, nýbrž se mu tím více přiblížíme.

Co je to „slovo smíření“?

Pavel považoval evangelizaci za Boží pobídnutí. Prosil Boha, aby se zjevoval v jeho životě (Gal 1, 15. 16.).

Co má při nás nastat, když Kristus naplní náš život?
1 Kor 2, 2.

Šíření evangelia znamenalo pro Pavla víc než jeho učinnost (1 Kor 2, 4. 5.).

Jak naléhavě má křesťan toužit po rozšíření evangelia?
1 Kor 9, 16. 19.

Uvažuj: „Nikdo není sám sobě živ.“ Jak mohu pracovat pro záchranu duší? Je výchova k službě užitečná? Mám se zapojit ještě víc?

Stovky, ba tisíce lidí, kteří slyšeli poselství o spasení, stojí dosud nečinně „na tržišti“, ačkoli by měli pracovat. Těm Kristus praví: „Proč zde stojíte nečinně? a dodává: „Jděte i vy na mou vinici.“

Pomáhejme všem, kteří pomoci potřebují a snažme se horlivě a nezištně zmírnit bídu trpícího lidstva. V tomto díle zakusíme velké požehnání. Vliv této činnosti je neodolatelný, a lidé tím budou získáni pro Vykupitele. Praktické provádění Spasitelova příkazu je také poselstvím evangelia. Musíme vynaložit velké úsilí, ale vyplatí se to — hynoucí duše budou zachráněny.

3. „Jednoho se ti nedostává“ (Mat 6, 20. 21.).

„Viděla jsem, že někteří zdánliví vyznavači Krista se snaží tak horlivě o získání světského majetku, že se přestanou zajímat o nebesa, chovají se jako svět, a Bůh je považuje za součást nevěřícího světa. Oni sice tvrdí, že usilují o nesmrtelnou korunu, o poklad v nebesích, ale zajímají se především o získání pozemských pokladů.“
1 T, 350.

Bohatý mládenec se nemohl odpoutat od svého sobectví a nedokázal sloužit Bohu. Nedopřejeme-li jiným evangelium

pro svou sobeckost, dáváme přednost světu před nebesy.

Kdo nám dává blahobyť? 5 Moj 8, 18.

Jak se má evangelium šířit a čím má být evangelium vydržováno podle Božského příkazu? Mal 3, 8—10.

Co to znamená „potrava v domě mém“?

Dříve to znamenalo vydržování služeb, poukazujících na Krista, potom vydržování svědků pravdy mezi národy, sousedními s Izraelem. Podle novozákonního pojetí rozumíme „potravou v domě mém“ vydržování Božích svědků po celém světě.

Přinesl i Bůh nějakou oběť? Jaké ujištění máme, jde-li cestou nesobeckou? Řím 8, 32.

Uvažuj: Které projevy sobectví zabraňují službě Bohu? Využívám sobecky svůj čas, peníze či nadání?

Ten, kdo dává potřebným, přináší jim požehnání, ale sám získává mnohem větší požehnání. Bůh mohl zachránit hříšníky bez pomoci člověka. Věděl však, že člověk by byl nešťasten, kdyby se na tomto velkém díle nemohl podílet se sebezapřením a s ochotou.

Jakmile Kristovi následovníci poznají, na které části Boží vinice se mají uplatnit a snaží se v Mistrově duchu neúnavně pracovat pro záchranu duší, připraví jim Boží andělé cestu i příslušné prostředky, potřebné pro pokrok díla. Osvícení křesťané odpoví radostně na každé volání o pomoc, a Duch Boží zapůsobí na jejich srdce, aby podporovali nejen dílo Boží doma, nýbrž i ve vzdálených krajích.

4. Kde je dnes misijní pole? (Zjev 7, 9).

Po zklamání r. 1844 měli někteří průkopníci velmi omezený rozhled. Měli dojem, že dveře milosti se již uzavřely. Pokyny Ducha prorockého na základě bible rozšířily obzor mladé církve. Během několika měsíců uznali zvětšující se odpovědnost, která se záhy týkala celého světa. Dnes již má téměř celý svět možnost slyšet poselství tou

či onou formou. Toto mocné dílo pro Pána vzniklo sebezapřením doma i v dáli.

Komu platí poselství prvního anděla? Zjev 14, 6.

Znamená přítomnost církve v té či oné zemi, že dílo tam je již dokonáno? Povšimni si vzrůstajícího rozmachu poselství evangelia: národy, pokolení, jazyky, lidé.

Jak bude satan ovládat lidi v čase konce? Zjev 13, 8. 16.

Jak nám Bůh umožňuje, abychom mohli hynoucímu světu pomoci? Zjev 7, 1—3.

Kdo má světu pomáhat? Zjev 12, 7.

Zjev 7, 9 poukazuje na „veliký zástup“. Dnes se nám konečně podařilo obsáhnout celý svět, a tím splnit požadavky proroctví. Bůh hledá své věrné ostatky, množství věřících.

Uvažuj: Je moje víra hodnotná? Konám dílo ostatků? „Jděte na cesty a mezi ploty a přinuďte vjíti, aby se dům můj naplnil“, přikazuje Spasitel. Uposlechněme a pojďme k pohanům kolem nás i v dáli. Poslové musí být laskaví a shovívaví, aby se pozvání stalo mocí, která dokáže povznést duše kleslé do největších hlubin hříchu.

Kristovi následovníci nesmějí žít sobecky. Musí být vyzbrojeni Kristovým duchem a musí s ním spolupracovat.

5. Pomoc nebes (Dan 12, 3. 4.).

Počet obyvatel na světě se denně rozrůstá průměrně více než o dva lidi za vteřinu. Zdá se, že naše největší úsilí naráží na velkou netečnost a na předsudky. Ale Bůh mluví o těch, kteří obrátí mnohé k spravedlnosti.

Znalost proroctví, zvláště Danielovo proroctví a Zjevení, semklo nás jako lid. Bůh nám umožňuje, abychom rozuměli proročké řeči a přispívá nám tak na pomoc. Vynálezy moderních masových prostředků, jako je rozhlas, televize a tisk, pomáhají v dokončení díla.

Co učinil Bůh v době, když prvotní církev stála před

úkolem evangelizace světa? Sk 2, 2—4. Obdrželi potřebný dar cizích jazyků. Co potřebujeme my dnes?

Oč usiluje satan zoufale v posledních dnech? Zj 12, 17.

Jak pomáhá Bůh svému lidu za těchto útoků? Zj 18, 1—4.

Uvažuj: Naše heslo zní: Stále vpřed! Andělé nás budou předcházet a připraví nám cestu. Nemůžeme ustát v práci, dokud nebude celá země ozářena slávou Páně. Tím, že světu přinášíme evangelium, můžeme urychlit příchod Božího dne. 2 Petr 3, 12. Kdyby církev splnila úkol, který jí Pán svěřil, byl by již dávno celý svět varován, a Pán Ježíš by přišel s mocí a slávou velikou.

6. Co nyní? (Oz 6, 3).

Bůh nás ujišťuje, že vyslyší volání svého lidu a naplní ho Duchem.

Jak se připravovali učedníci na dar letnic? Sk 2, 1—4.

Hlavní jejich starostí a modlitbou bylo, jak mají splnit Kristovu výzvu (Sk 1, 8.).

Jaké místo zaujímá osobní svědectví v Božím plánu? Sk 8, 26. 27.

Služebnice Páně mluví o lidu, který chodí s radostnou tváří „od dveří ke dveřím“. Práví, že naší povinností je jít s Božím slovem „ke každému člověku“ (2 Petr 3, 11. 12.).

Jak nás odmění nebesa, snažíme-li se co nejvíc o rozmach Božího království? Luk 15, 7. Jaká odměna čeká na věrného služebníka? Ž 126, 5. 6 — radost v nebesích, radost na zemi.

Konečnou odměnu obdržíme při Kristově příchodu, ale upřímná služba Bohu přináší odměnu již v tomto životě.

Uvažuj: Nemrhám čas uvažováním, jak rozšíří Bůh poselství do celého světa, a sám přitom nedělám nic? Mnozí si namlouvají, že nemohou pracovat pro Pána. Ale což jim Bůh nedal žádnou schopnost? Právě nečin-

nost a vyhýbání se povinnosti způsobují tuto neschopnost. V jejich charakteru se již dnes projevuje účinek slov: „Vezměte hřivnu tu od něho.“ Budou-li nadále takto zneužívat svých darů, zapudí posléze Ducha svatého, který je jediným světlem.

7. Závěrečné otázky.

1. Správně či nesprávně: Bůh od nás vyžaduje v zájmu dokončení díla pouze desátky a dary.
 2. Vztahuje se slůvko „ostatky“ na určitý počet věřících v těchto posledních dnech? Ano nebo ne.
 3. Které důležité, největší dílo musí dnes ve světě probíhat?
 4. Co si představujeme slovy „pozdní déšť“?
- Odpovědi: 1. nesprávně 2. ne 3. šíření poselství
4. vylití Ducha svatého v posledních dnech.

10. úkol — dne 4. března 1972

Vztah křesťana k příslušníkům jiné rasy

Zákl. verš: Řím 1, 14–16.

Satan se soustřeďuje na to, jak by překazil rozvoj díla evangelia. Jeho velmi účinnou zbraní je rasová nenávisť. Ta brzdí dílo spravedlnosti, poněvadž se týká citů člověka. Sobectví církve je velkým hříchem. Rasové a národnostní rozdíly snadno zničí lásku k bližnímu a znovuvytvářejí rozdělení, které Kristus svou smrtí na kříži odstranil.

Bůh neuznává rozdíly národnosti, rasy či společenské

třídy. On stvořil všechno lidstvo. Stvoření i vykoupení spojilo všechny lidi v jedno. Kristus přišel zbořit dělicí hradby a otevřít všechna oddělení chrámu, aby každý člověk měl volný přístup k Bohu. „V Kristu není Žid ani Řek, otrok ani svobodný.“

Kdo se sklání před oltářem rasismu, nemůže splnit Kristův velký příkaz. Dilo bude dokončeno teprve tehdy, když lid Boží bude ochoten zanést radostné zvěsti všemu stvoření.

1. Jsme povinni milovat a zachránit všechny lidi (Mat 28, 19. 20.).

Může neobrácený člověk splnit Kristův příkaz a rozšířit poselství naděje všemu stvoření? To je vyloučeno. Tento příkaz platí jen pro obrácené muže a ženy.

Pouze obrácený člověk dokáže jít v Ježíšově jménu a zavát jiné ke Kristu. To je povinnost všech obrácených.

Jakmile se člověk obrátí, podřídí sobectví i pýchu velké zásadě lásky (Jan 13, 35).

Když Duch svatý ovládne člověka, začne člověk milovat tak, jak miluje Bůh (Řím 5, 5).

Když dojde k vyhlazení Ducha svatého, zvítězí člověk nad předsudky a bude usilovat o spasení lidských duší. V mysli bude vládnout Bůh. Lidé začnou milovat tak jako Kristus.

Nenávist a předsudky pocházejí z ďábla, a musí být vykořeněny. Kristus neříká, že tyto hříchy máme až za dlouho odstranit. Nabízí nám vítězství nad zlem ihned. Dejme si pozor, abychom neposilovali předsudky, které měly zmizet už tenkrát, když nás Kristus osvobodil z otroctví hříchu.

Co dokazuje člověk, který chová předsudky nebo nenávist? 1 Jan 4, 20. 21.

U v a ž u j: Kristus se snažil vstřípnout svým učedníkům skutečnost, že v Božím království nejsou územní hranice, není kastovníctví ani aristokracie; že musí jít ke všem národům a přinést jim zvěst o Boží lásce.

Mnozí tvrdí, že jsou Božími dětmi, jsou však dětmi satana a mají jeho vášně, jeho předsudky, jeho zlého ducha a nepěkné povahové rysy. Obrácený člověk nemůže pohrdat nikým, koho Kristus vykoupil svou krví.

2. Dvakrát bratří (1 Moj 1, 27; Sk 17, 26; Gal 3, 26–29.).

Mnozí zkoumají historii o antropologii v marné naději, že objeví tajný klíč rozdílů mezi rasami. Slovo Boží potírá všechny teorie, filosofie a „ismy“. Spasitel prohlásil učedníkům: „Vy všichni bratří jste.“ Bůh je naším pravým Otcem a každý je strážným bratrem svého.

Všichni lidé pocházejí z Adama a Evy, později z Chama, Sema a Jafeta — tito tři bratří byli synové Noé (Mal 2, 10).

Čím se stávají vírou v Krista všichni lidé? Gal 3, 26–29.

U v a ž u j: Pavel radil Filemonovi, aby přijal svého bývalého otroka jako bratra (Filemon 15. 16). Proč?

Lidé jsou od přírody tělesní bratří. Jakmile se staneme křesťany, stáváme se bratry v Pánu. Dvacáté století se snaží razit heslo „bratří v Pánu“, ale zapomíná, že jsme „tělesní bratří“. To patří k sobě a tvoří to nedílnou část poselství evangelia.

Jakmile se hříšník obrátí, přijímá Ducha svatého a stává se Božím dítětem, aby mohl být členem společnosti vykoupených. Stává se Kristovým spoludědicem. Každý, kdo se odevzdá Kristu, kdo slyší pravdu a je jí poslušen, stává se členem jedné rodiny. Všichni jsou zajedno v Kristu.

3. Zářný příklad (Jan 4, 9. 10).

Pan Ježíš sice opustil krajinu u Jordánu, aby se vyhnul sporům o křest, ale stávající předsudky mu nezabránily, aby posloužil Samaritánům. Z Judstva vedly do Galileje

dvě cesty. Jedna vedla Samařím, druhá byla dvakrát tak dlouhá a vyhnula se Samaří. Puntičkářští Židé volili delší cestu, aby se nemuseli setkat se Samaritány. Pán Ježíš však si vybral cestu Samařím. Nedopustil, aby rasové hranice překazily jeho dílo.

Pán Ježíš začal bořit dělící zeď mezi Židy a pohany, a hlásal spasení světu. Ač sám Žid, stýkal se klidně se Samaritány, a vyvrátil tak farizejské zvyky svého národa. Nedbal na předsudky a přijímal pohostinství tohoto zavvrženého lidu. Spal pod jejich střechou, jedl s nimi u stolu — jedl pokrm, který vlastnoručně chystali — učil v jejich ulicích a choval se k nim nanejvýš vlídně a zdvořile.

Jak se zachoval Kristus k „nenáviděnému“ Římanu? Luk 7, 1—10.

Jaké naučení dal Spasitel v příběhu o milosrdném Samaritánu? Luk 10, 30—37.

Jak se ztotožňuje Pán Ježíš s těmi, kteří jsou na světě považováni za ty nejposlednější? Mat 25, 44. 45.

Uvažuj: Co to znamená být křesťanem?

Mnozí Kristovi vyznavači vykonají ve světě velmi málo, poněvadž nehledí na Ježíše a neuznávají rovnost mezi lidmi.

4. Lidské vztahy v prvotní církvi (Sk 10, 25—28).

Petrova zkušenost ukazuje, že i křesťan by mohl mít rasové předsudky. Je-li však upřímným křesťanem, Bůh ho osvítlí, a on se předsudků vzdá, tak jako musí zvítězit i nad ostatními hříchy.

Petr dostal přípravné vidění, aby uposlechl Božího příkazu. Uposlechl. Velkou tragédií člověka není to, že žije v hříchu, nýbrž že nechce svůj stav opustit a jít ke světlu.

Jak přijali ostatní věřící zprávu, že Petr navštívil Kornélia? Sk 11, 1. 2.

Jak to dopadlo? V. 18.

Uved' Pavlovo stanovisko po obráčení. Ef 2, 14.

Co říkal Pavel, když Petr dělal kompromis v otázce oddělování? Gal. 2, 11.

Petr kázal Kornéliovi, Filip vysvětlil Písmo Ethiopskému, Pavel roznášel evangelium jednomu národu po druhém. Bylo to proto, že poznali, že v Kristu není Žid ani Řek, otrok ani svobodný, nýbrž že všichni jsou jedno.

U v a ž u j: Velkým našim problémem není nenávisť, nýbrž — strach. (1 Jan 4, 18.).

Přestaneme-li mítí na zřeteli jen naši bezpečnost, překonáme strach. Ovšem, mnohem více nás ohrožuje naše stará, neobráccná povaha, naše vlastní já. Jen láska to vše překoná.

5. Odpovědnost ostatků (Mat 24, 14.).

Naléhavé trojandělské poselství se musí dostat do všech končin světa. Bůh nás povolal, abychom je hlásali všem národům, pokolením, jazykům a lidem. Dílo nebude ukončeno, dokud všichni neuslyší varování a poselství naděje ze Zjev 14, 6—12.

Povšimněme si stanoviska Výkonného výboru generální konference adventistů sedmého dne z podzimního zasedání v říjnu 1961:

„Církev adventistů s. d. je církví světovou. Adventisté s. d. převzali úkol zvěstování evangelia všem jazykům i národům. Jsou přesvědčeni, že všichni lidé jsou z jedné krve a mají stejnou naději na věčný život v nebeském království.

Příliš dlouho jsme zanedbávali Mistrovu radu a pracovali jsme nahodile. Mnohem snadnější je světit sobotu než milovat nepřítel. Snadněji dám desátky, než abych dobrořečil tomu, kdo mne proklíná. Mnohem pohodlnější je jít na modlitebné shromáždění, než činit dobro těm, kteří nás zlomyslně využívají. Mnohem lehčí je odříkat se v jídle, než odpouštět „sedmdesátkrát sedmkrát“.

Jinými slovy řečeno: milovat druhého není snadné. Ovšem, Kristus uznává jedinou pohnutku poslušnosti — lásku.

Co učiní láska? 1 Kor 13, 7. 8.

Jaké pohnutky nás vedou k uposlechnutí Božského příkazu? Jan 14, 15.

U v a ž u j : Jsem ochoten zvěstovat Krista všem? Komu-koli?

Tím, že Boha nazýváme svým Otcem, vidíme ve všech jeho dítkách své bratry. Všichni tvoříme součást velké světové rodiny a jsme jejími členy.

6. Jeden lid (Zjev 7, 9).

Hlasy neshody umlkly. Všechny urážky přestaly. Ozývá se jediný hlas a všechen lid povstává. Jeden lid z mnoha. Ze všech čtyř končin země začíná vítězoslavný pochod vykoupených, kteří se setkávají s Pánem. Obyvatelé arktických pustin a vyprahlých pouští, lidé z věčně zelených džunglí a obyvatelé velkoměst — jeden lid! Jeden lid ze všech národů, pokolení a jazyků bude žít v dokonalé zemi, poněvadž se již zde naučili žít v souladu. Dokázali milovat. Evangelium lásky a společné naděje je vyvedlo z chaosu a nenávisti a spojilo v jedno.

Kdo zdědí zemi? Mat 5, 5.

Kdo bude vládnout v spravedlnosti? Zach 14, 4. 5. 9.

Koho budou všichni uctívat? Zjev 15, 4.

Jak máme žít, když máme naději na jednotu v nebesích? 1 Petr 1, 22. 23.

U v a ž u j : Mohu být spasen, nevzdám-li se každého hříchu — byl to byl jen hřích předsudku vůči druhému?

Satanovo ničivé dílo je navždy skončeno. Prosazoval svou vůli po šest tisíc let, naplňoval zemi bídou a působil celému vesmíru žal. Celé stvoření vzdychalo a pracovalo společně v bolesti. Boží stvoření je provždy zbaveno

jeho přítomnosti i pokušení. „Odpočívá, je v pokoji všechna země, zvučně prozpěvují“ Iz 14, 7. Celý věrný vesmír pěje píseň chvály a vítězství. Hlas velikého zástupu, jako zvuk vod mnohých a jako hlas hromobití, volá: „Haleluja, kraluje Pán Bůh náš všemohoucí.“

7. Závěrečné otázky.

1. Které slůvko verše Gal 3, 28 dokazuje, že všichni jsou si před Bohem rovni?
2. Kdy se Pán Ježíš nejrozhodněji postavil proti rasovým předsudkům?
3. Co umožnilo Petrovi zvítězit nad jeho předsudky?
4. Která pohnutka křesťanské služby je mocnější než lidské předsudky?
5. Kdy skončí rozdíly a neshody mezi obyvateli země?

Odpovědi: 1. V Kristu Ježíši (milost) 2. Rozmluva se Samaritánkou 3. Vidění 4. Boží láska 5. Druhý příchod Krista.

11. úkol — dne 11. března 1972

Rovnost mezi věřícími

Zákl. verš: Gal 3, 26.

Ve světě, kde vládne chlad a lhostejnost, je vědomí, že Bůh není zdrojem útěchy a síly. Lidé se posuzují podle majetku, postavení nebo rasy. Podle lidí „vládne moc“. Ale u Boha tomu tak není. Jeho požadavek je úroveň

bezúhonné mravnosti; a těm, kteří o tuto úroveň z jeho milosti usilují, dává sám sílu.

Zatouží-li člověk u víře po Bohu, vyzná-li své hříchů a chopí se Boží milosti, stává se Božím synem, rovnoprávným s ostatními jeho dětmi. Nezáleží na tom, kde a za jakých okolností se narodil — zda je bohatý či chudý, jaké je národnosti a rasy; je-li poslušným křesťanem, je v očích nebes „veliký“.

Každý má u Boha takovou cenu, nakolik se v jeho duši zrcadlí Boží obraz. Jeho charakter mohl být v minulosti znetvořený, snad byl pro lidi vyvrhelem; jakmile však Kristova milost ovládla jeho duši, proměnil jeho charakter a povznese ho ze stavu bídy, ponížení a ubohosti. Milost Boží dokáže povznést, zušlechtit, zjemnit a posvětit i nejslabšího člověka. Tato rovnost před Bohem je nadějí dítek Božích na celém světě.

1. Všichni lidé jsou stvořeni jako rovnocenné bytosti (Jak 2, 9)

a jsou si rovni i pak, když se v Kristu znovuzrodí. Nemusí mít stejný majetek, příležitosti a nadání; ale jako lidé jsou si v očích Božích rovni. Kristus spatřoval ve všech lidech, i v těch nejubožejších, Boží dědictví a byl by zemřel za jednoho z nich právě tak, jako zemřel za všechny.

Bůh nenávidí kastovnictví a ignoruje je. V jeho očích mají duše všech lidí stejnou hodnotu.

Čím se stáváme, jsme-li strániční? Jak 2, 1—4.

Jak si máme vážit ostatních? Fil 2, 3.

Pocity nadřazenosti a méněcennosti slouží výborně satanově cíli. Z něho pocházejí všechny tyto zlé vlastnosti. Člověk, který má pocit méněcennosti, nemůže pochopit, jakou cenu má jeho duše a předivná Boží milost. Ten, kdo se cítí nadřazen, nemůže nikdy milovat tak, jak miloval Kristus. Nepochopí, jak je nutné, aby se sklonil k zástupům ušlápnutých a potupených duší, za něž Kristus zemřel.

Co radí Pavel těm, na něž dotírá pokušení pýchy a předsudků? Řím 12, 16.

Uvažuj: Bůh si nikdy nepřál, aby se společnost rozdělila na třídy, aby byla propast mezi bohatými a chudými, vznešenými a prostými, učenými a neučenými.

2. Pýcha a evangelium (Řím 12, 3).

Lidská povaha, lidské já, je velkým nepřítelem. Neobrácená povaha se projevuje ve všech bojích života. V tom případě je „já“ člověka kritické a chladné ke každému, kdo se mu neklaní a nelichotí mu.

Je odsouzeno! (Luk 14, 11.).

Nemiluje (1 Kor 13, 5).

Vnějších nepřátel se bát nemusíme. Musíme však zápasit s neposvěceným „já“. Zvítězíme-li sami nad sebou, stáváme se v Kristu, který nás miluje, více než vítězi.

„I řekl Ježíš svým učedníkům: Chce-li kdo za mnou přijít, zapři sám sebe, vezmi kříž svůj a následuj mne“ (Mat 16, 24).

Kristus neuznával rozdíly národnostní, třídní ani náboženské. Farizeové a zákoníci chtěli z darů nebes vytvořit místní a národní požehnání a vyloučili ostatní členy Boží rodiny na světě. Ale Kristus přišel strhnout všechny dělicí přehrady. Chtěl ukázat, že dar jeho milosti a lásky je právě tak přístupný jako vzduch, světlo nebo osvěžující déšť.

Co dokazuje, že máme pracovat na záchraně duší všech společenských vrstev? Luk 14, 23. Jaký bude výsledek? Ž 102, 16.

Uvažuj: Jsem ochoten zvěstovat Krista komukoli, bez ohledu na příslušnost nebo životní postavení? Dokázal bych klidně pracovat s vyvrheli společnosti? Ne-li, proč? Jak dokáží změnit svůj názor? (čti Řím 12, 16.).

Skutečně obrácený člověk se snaží zachraňovat duše dlící v temnotě. Dílo zachraňování se rozroste, protože nově obrácený se snaží získat sám další a další duše.

3. Společenství u víře (Gal 3, 26–29.).

Satan má velký užitek z toho, když se mu podaří rozset různice mezi lidmi, z nichž se vyvinou spory, nenávisť, rasové problémy a diskriminace, útlak, nátlak, vykořisťování a válka. Satan nenávidí, je-li mezi členy církve duch lásky a jednoty. „Nyní synové Boží jste.“ „Všechny ctěte. Bratrstvo milujte“ (1 Petr 2, 17). Bratrstvo svatých je spjato tajemným poutem božské lásky, které je silnější než svazky příbuzenské (Řim 12, 10).

„Všichni vy zajisté jste bratři,“ prohlásil Kristus. Nyní ctěte 1 Jan 3, 14.

Pocity nadřazenosti a sobectví jsou příliš těžkým břemenem.

Co je důkazem, že jsme Ježíšovi učedníci? Jan 13, 35.

Po čem toužil Pán Ježíš nejvíce? Jan 17, 21.

Jak se máme zachovat, ublíží-li nám bratr v Pánu? 1 Kor 6, 1–6.

Uvažuj: Čím můžeme přispět k tomu, aby se slabí a opovržení lidé cítili v církvi dobře?

„Dopustí-li se bratr hříchu, nemluv o tom s jinými. Dokaž k svému bratrovi lásku a poukaž mu na chybu s upřímným soucitem a v Boží milosti. Pak ho nech, ať si to vyřídí s Bohem sám. Splnil jsi svoji povinnost, a nesmíš soudit.“ 1 T, 165.

4. Různé dary a schopnosti (1 Kor 12, 4–6).

Před Bohem jsme si všichni rovni, ale nemusíme mít stejné schopnosti. Člověk nemá právo vychloubat se dary, které převzal od Pána nebo od rodičů či prostředí. Veliký je teprve podle toho, jak svěřených schopností využívá a jak je rozvíjí. Ten, kdo má jen jeden dar, ale používá ho cele k Boží slávě, je v očích Božích větší, než ten, kdo má mnoho hřiven, ale nezasvětil je nezištné službě. Člověk, který měl v podobenství jen jednu hřivnu, nebyl

odsouzen proto, že měl jen jeden dar, nýbrž proto, že ho správně nevyužil (Řím 12, 3—8).

Využití dary se rozmnoží. Úspěch nevzniká náhodou či snad předurčením; je to výsledek Boží prozřetelnosti, odměna víry a rozhledu, ctnosti a vytrvalého úsilí. Pán chce, abychom využívali každého daru. Budeme-li to činit, budeme mít stále větší dary.

Kde je zdroj všech našich schopností a všeho, co vlastníme? 1 Par 29, 14.

Podle čeho budeme muset vydat počet? Luk 12, 48.

Jaký cíl nám vytýčil Spasitel? Mat 5, 3.

Uvažuj: Nad čím se musíme jako lid poslední doby pozastavit? Zjev 3, 14—18.

Jsme v Božím světě, užíváme jeho dobrodiní a budeme muset vydat přesný počet z toho, jak jsme svěřených darů využili. Hromadíme-li Boží dary jen pro sebe, žijeme-li v přepychu a shromažďujeme si majetek a jsme přitom neteční k trpícímu okolí, uzná nás Bůh vinné, že jsme promrhali jeho dary.

5. Větší příležitost — větší odpovědnost (Řím 15, 1).

V očích Božích jsme si všichni rovni. Rozdíl vzniká často jen různými příležitostmi, jako je vzdělání, majetek a nejvíc spasitelná pravda. Kdo má takové přednosti, má požehnání Boží; ať se těmi dary nechlubí. Naopak, má si v bohobojné pokoře uvědomovat, že Bůh je „dárcem každého dobrého a dokonalého daru“. A má být tím laskavější a soucitnější k těm, kteří nejsou tak šťastni anebo jsou všelijak postiženi.

Nikdo si nevybírání místo narození, své rodiče, svoji rasu. Jak je to bláhové vinit někoho z případných nevýhod, které tím způsobem získal. Naopak, musíme si uvědomovat, že v očích Božích jsou si všichni rovni a že potřební kolem nás, postižení, pohané i bezbožní jsou zkouškou našeho charakteru a naší odpovědnosti za druhé. Nebýt Boží milosti, byli bychom na tom hůře než oni.

Za co vše jsme odpovědni? Mat 25, 21—27.

Jak posoudí Bůh zanedbání chudých a ubohých? v. 40.

U v a ž u j: Líbí se Bohu, věnujeme-li vysoké částky na osobní přepych, zatímco jiní kolem nás — snad přímo ve sboru — mohou mít určitou potřebu?

Sobectví je vlastně zkaženost. Národy, rodiny a jedinci vidí často jen sebe. Člověk chce ovládat ostatní. Ve svém sobectví se odděluje od Boha i od bližních a řídí se svými neukázněnými náklonnostmi.

6. Kristus a prostý lid (2 Kor 8, 9).

Kristus byl a je bezúhonným příkladem nezištnosti (Fil 2, 5—8).

Nemůžeme ani pochopit, jak se ponížil! Velký Bůh-Stvořitel se pokořil, aby nás zachránil. Všichni lidé si byli v jeho očích rovni. Jakmile někoho získal, povznesl ho, zušlechtil a prohlásil ho za svého syna. Všem svým následovníkům řekl: „Vy všichni jste bratři.“

Prostý lid mu naslouchal s radostí, poněvadž nebyl pyšný a odměřený, samolibý a vybíravý v lidech. Dával všem znát, že jsou užiteční a že je miluje. Když dal svým učedníkům evangelizační pověření, vyslal je do celého světa. Evangelium se dostalo ke všem třídám lidí. Hlásalo svobodu a bratrství. Zdůrazňovalo, že v Kristu není ani „Žid ani Řek, otrok ani svobodný“. Všichni jsou **j e d n o**.

Jakou radu dal domýšlivým? Mat 23, 11. 12.

Ježíšův život a jeho učení byly přímým protikladem sobectví, rasismu, diskriminace a pocitu nadřazenosti. S radostí se ujímá „nicotných“ a vytváří z nich „něco“. Ujímá se nejnižšího, nejušlápnutějšího a degradovaného člověka, kterého nikdo nemá rád a nestojí o něho, aby z něho vytvořil trofej, příklad své mocné milosti.

U v a ž u j: Posuzuji se podle ostatních, anebo se řídím

bezúhonným vzorem Ježíše Krista? Jsem jako on? Anebo mne ovlivňují nezdravé zvyky společnosti?

7. Závěrečné otázky.

1. Když se snažíme z lidí něco učinit, dokazujeme tím, že si jich vážíme?
2. Co měl Pavel při sobě, že dokázal křesťanům radit o lidských vztazích?
3. Jak můžeme být „všichni jedno v Ježíši Kristu“ a přitom si zachovat svou individualitu?
4. Máme-li nadání, znamená to snad, že musíme mít vynikající úřad ve sboru?
5. Vysvětli význam slova „silný“ a „nemocný“ v Řím 15, 1.

Odpovědi: 1. ano 2. Boží milost 3. Máme-li společenství s Bohem 4. ne 5. Více víry, zkušeností, statečnosti atd.

12. úkol — dne 18. března 1972

Křesťan a svět kolem něho

Zákl. verš: Jan 17, 15.

Svět dnes musí řešit mnoho sociálních problémů, které byly dříve přehlíženy. Patří sem chudoba, vzdělání, hlad, rasová otázka, přelidnění, rozdělování země, zásobování a zaměstnání.

Křesťan se táže: „Jak mohu pomoci já? Kde je řešení těchto otázek?“

Náš úkol nám klade na srdce, že křesťan je dítkem Božím.

Před námi křesťany je velký úkol — rozšířit co nejrychleji Boží království, jak nám to Kristus přikázal. Evangelium má spět od vítězství k vítězství. „A království pode vším nebem dáno bude svatým Nejvyššího a oni ujmou království a vládnouti budou v něm věčně.“

1. Křesťanství jako Boží vlastnictví (1 Kor 6, 20).

Kéž lépe pochopíme, jak velkou cenu musel Pán Bůh zaplatit za naše vykoupení! Pavel prohlašuje: „Nebo koupění jste za mzdu.“ A je tomu tak. Vždyť jednorozený Syn Boží zaplatil za nás svým životem. Zamysleme se nad tím. Můžeme zamítnout Kristovo pozvání; můžeme přehlížet jeho nabídku odpuštění a milosti; přesto se nic nemění na skutečnosti, že za nás všechny zaplatil Syn Boží svojí drahou krví.

Proč zaplatil Bůh tak velkou cenu za hříšníky? Jan 3, 16.

Co očekává Pavel od křesťana, který byl tak draze vykoupen? 1 Kor 6, 20. Lid, vykoupený Kristovou krví, oslaví Boha tím, že bude usilovat o blaho svých bližních (Ž 116, 12.).

Jak může křesťan oslavit Boha a dokázat své uřednictví? Jan 15, 8.

Co budou činit nevěřící, když uvidí dobré skutky křesťana? Mat 5, 16; 1 Petr 2, 12.

Bude-li křesťan žít Kristovým životem, přiblíží se nebe k lidem natolik, že v každé duši, v níž Spasitel přebývá, bude zjevná vnitřní krása. Lidé budou touto Kristovou slávou v člověku okouzleni, a mnozí budou získáni pro Pána; jejich chvalozpěvy a díkuvzdání se ponесou slavně zpět k velkému Dárci.

To největší, co můžeme na tomto světě dokázat, je: oslavit Boha Kristovým charakterem v životě.

Uvažuj: Jak se může křesťan uplatnit, aby nevěřící chválili Boha?

Bůh nepřijímá nahodilou službu. Nastáváme se dítkami Božími citovými výbuchy zbožnosti. Vyzývá nás, abychom usilovali o zásady správné, neoblomné a trvalé.

2. Na světě, ne však ze světa (Jan 17, 15.).

Bůh očekává od svých následovníků, aby měli jinou úroveň než nevěřící. Proto se křesťan často nemůže podílet na činnosti svého okolí.

Jaký má být náš vztah ke světu podle ap. Pavla? 2 Kor 6, 17.

Zásady a zájmy Kristových následovníků se musí lišit od světských, ovšem nesmějí je vést k izolaci. Spasitel se stýkal s lidmi neustále. Nepodporoval je v ničem, co by nebylo v souladu s Boží vůlí, ale povznášel je a zušlechťoval. Tak má i křesťan žít mezi lidmi, aby Boží láska působila jako sůl a uchovala svět od zkaženosti.

Jak se musí každý věřící rozhodnout? 5 Moj 30, 15. 19. 20.

Co mu zajišťuje veškeré nutné požehnání? Mat 6, 33.

Mnozí křesťané chtějí získat požehnání a odměnu Božího království a zapomínají na jeho spravedlnost. Budeme-li usilovat o Kristovu spravedlnost, dostaví se i požehnání a odměna království. Budeme-li si počínat tímto způsobem, zakusíme v životě předivné věci.

Uvažuj: Jak může křesťan ovlivňovat svět k dobrému, ačkoli je od něho odlišný?

Pokyny Božího slova nepřipouštějí kompromis se zlem. Syn Boží se zjevil proto, aby mohl všechny lidi přitáhnout k sobě. Nepřišel ukolébat svět ke spánku, nýbrž poukazoval na úzkou cestu, po níž musí kráčet všichni, kteří posléze projdou branami nebeského města. Ježíšovi následovníci musí kráčet za ním, a žádná oběť a sebezapření, námaha ani utrpení je nesmí odradit od soustavného boje s vlastním já.

3. Kristovi vyslanci (2 Kor 5, 20.).

Vláda vysílá vyslance do cizí země. Oni se od místních obyvatel liší, mají jiné vzdělání a tradice, a obvykle i odlišný jazyk a jiný způsob života. Vyslanec žije v této cizí zemi jako ostatní lidé, ale zůstává občanem své vlasti. Tak tomu je i s křesťanem. Žije na světě, ale nepatří do světa; je občanem nebes. Vyslanec zastupuje svou zemi. Lidé mu věnují pozornost, aby poznali, co jeho vlast od nich požaduje. Kristův vyslanec je mluvčím nebes.

Pavel líčí, jak se světské lidi honí za hmotnými věcmi. Co radí křesťanům? 1 Tim 6, 11. 12.

Kristus vyzývá členy své církve, aby se radovali z opravdové naděje evangelia. Ukazuje jim vzhůru a ujišťuje je, že trvalé bohatství je tam, nikoli dole. Jejich naděje je v nebesích, nikoli na zemi.

Jakou radu dává Pavel tomu, kdo chce dosáhnout svého cíle? 2 Tim 2, 4.

Uvažuj: Proč učí Písmo, že nejdůležitější je „žít se spravedlivě, milovat milosrdenství a pokorně chodit s Bohem svým“?

Způsoby světa a neměnitelné zásady Boží spravedlnosti nesplývají spolu nepozorovaně jako barvy duhy. Věčný Bůh načrtl mezi oběma směry širokou, jasnou hranici. Kdo se podobá Kristu, je tak vzdálen od satana, jako poledne od půlnoci, a jeho spolupracovníky mohou být pouze ti, kteří žijí Kristovým životem. Kdo chová v srdci byť jediný hřích a lpí na jediném zlozvyku, je nakažený celý. Takový člověk se stává nástrojem nespravedlnosti.

4. Aktivní reformátoři (Iz 58, 12).

Reformátoři nikoho neničí. Nesnaží se nikdy zahubit ty, kteří nesouhlasí s jejich plány a nepřizpůsobují se jim. Reformátoři musí kráčet vpřed, nikoli ustupovat. Musí být rozhodní, pevní, zásadní, neochvějní, ale z jejich zásadnosti se nesmí vyvinout panovačnost. Bůh chce, aby

všichni, kteří mu slouží, měli pevné zásady jako skála, ale v srdci mají mít tichost a pokoru, jako měl Kristus.

Čím se bude vyznačovat opravdový služebník? 2 Tim 2, 24.

Křesťan se nepouští do sporů, které mu zuemožní konat práci Kristova vyslance. Je laskavý a jemný i tenkrát, když vytýká chybu. Musí být trpělivý jako jeho Mistr.

Jaký příkaz dává Pavel o společenství s nevěřícími? 2 Kor 6, 14–18.

To zapovídá jakékoli spojení, kde by křesťan musel slevit v charakteru, přesvědčení a zájmech. Křesťan si nemůže dovolit navazovat spojení se světem, musel-li by učinit kompromis.

Uvažuj: Jak se má křesťan snažit o odstranění nespravedlnosti v dnešním světě?

Musíme být pokrokoví. Nesmíme si dovolit zkostnatět v názorech, citech a činech. Boží dílo musí jít vpřed. Reformace je nutná, musíme se zapojit a její běh podporovat. Každý křesťan musí být energický, současně však trpělivý a rozumně ctizádostivý. Nám, Kristovým učedníkům, ještě zbývá úkol — zachránit lidské duše. Bůh nikoho neomlouvá.

5. Křesťanský způsob reformace (2 Kor 10, 4).

Při reformaci se lépe uplatní jemné způsoby, mírné odpovědi a laskavá slova. Laskavost má větší vliv než příslost a strohost. Stačí, jsi-li jen poněkud nevlidný, a již nezískáš lidská srdce. Budeš-li mít smířlivého ducha, můžeš člověka získat a později i přivést na správnou cestu.

Kristus poučoval učedníky, jak mají pracovat. Čím znázornil moudrost a tichost? Mat 10, 16.

Jakým způsobem máme my provádět reformu? 1 Petr 2, 12–15.

Počínejme si moudře. Nepodnikejme nic, co by zbytečně vyvolalo protivenství — nic, co by překazilo zvěstování poselství evangelia.

S jakými zbraněmi zachází křesťan? Ef 6, 13. 17; 2 Kor 10, 4. 5.

Uvažuj: Proč se křesťan nemá zapojovat do hnutí odporu?

Pán Ježíš žil za vlády zkažené a násilnické; všude bylo mnoho očividné křivdy — vykořisťování, nesnášenlivosti a nesmírná krutost. Spasitel se však nepouštěl do občanské reformy. Neútočil na jednání vlády, neodsoudil nepřátele národa. Nepřicházel do rozporu se státní mocí a s jejími nástroji. Nepletl se do pozemských vlád, a je nám ve všem vzorem. Nebylo to snad proto, že by byl netečný k lidské bídě, nýbrž proto, že pouze lidský a vnější zákrok by nepřinesl úlevu. Má-li být náprava účinná, musí se dotknout každého jednotlivce a musí změnit lidská srdce.

6. Blahoslavená naděje (Tit 2, 12. 13).

Jako věřící lid máme připravit cestu Páně. Musíme uplatnit i sebenepatrnější Bohem dané schopnosti, abychom připravili ostatní lidi podle Božího plánu.

Jak nás Kristus ujišťuje, že nespravedlnost bude pomstěna? Luk 18, 7. 8.

V jakém duchu máme očekávat příchod Páně? Jak 5, 7. 8.

Nač musí křesťan během trpělivého očekávání Ježíšova příchodu stále pamatovat? 1 Petr 2, 9. 12.

V jakém stavu budou vykoupení postaveni před trůn slávy? Juda 24.

Kristovi učedníci jsou postaveni na cestě k nebesům jako světloňosi. V nich se má zjevovat Otcovo milosrdenství a dobrota ve světě, který je v temnotě a má nesprávné představy o Bohu. Uvidí-li lidé jejich dobré skutky, budou slavit Otce nebeského. Tak se totiž ukáže, že Pán vesmíru je hoden chvály a napodobení. Srdce, která byla kdysi hříšná a zkažená, zakusí proměnu, aby se mohla postavit „bez úhony před slávou jeho s nevýslovnou radostí“.

Uvažuj: Jak se zachová křesťan, který si je vědom blízkosti příchodu Páně, k neshodám politickým a společenským? Kristus toužebně čeká, aby se mohl v církvi projevit. Jakmile bude jeho lid dokonale odrážet Kristův charakter, bude si moci pro něj přijít jako pro své vlastnictví.

7. Závěrečné otázky.

1. Když se Kristus modlil, aby jeho učedníci nebyli vzati z tohoto světa, od čeho však měli být uchráněni?
2. Jak označuje Pavel křesťana, který představuje před světem Krista?
3. Správně či nesprávně: Pavel radí, abychom pomocí tělesných zbraní účinně ničili pevnosti světa.
4. Proč máme žít spravedlivě, jak radí Pavel Titovi?
 - a) S poctivostí nejdál dojdeš.
 - b) Pán Ježíš se brzy vrátí.
 - c) Spravedlivý život přináší člověku blahobyt a zisk.

Odpovědi: 1. zlo 2. vyslanci, poslové 3. nesprávně
4. Pán Ježíš se brzy vrátí.

13. úkol — dne 25. března 1972

Čiňme dobře všem

Zákl. verš: 1 Tim 6, 18. 19.

Opravdový křesťan miluje bratrsky všechny lidi a váží si jich. Dokazuje to v celém svém jednání. Bude se chovat k svým sousedům tak, aby si všímali evangelia, jež vyznává.

Kristus se ztotožnil s trpčím lidstvem. Neuplatníme-li v životě jeho soucit, slitování a lásku, nemůžeme dorůstát v Krista, naši hlavu. Nemáme-li v duši nebeskou lásku, nemůžeme vyzařovat jeho obraz. A kdo nezjevuje jeho vlastnosti, neprojde branami Božího města.

1. Zdroj dobrých skutků (Jak 1, 17).

Bůh je pro vesmír zdrojem života, světla a radosti. Jeho požehnání proudí ke všem jeho stvořením jako sluneční paprsky a jako proud vody, který pramení z živé studánky. Je-li v srdci člověka Boží život, projeví se jako proud lásky a požehnání ve vztahu k lidem.

Kdo nás nabádá ke konání dobra? 3 Jan 11; Fil 2, 13.

Jakmile přijdeme do styku s Bohem, nemůžeme se vyhnout lidstvu; vždyť Ježíš, který sedí na trůnu vesmíru, představuje v sobě Boha i člověka. Jsme-li spjati s Kristem, poutá nás k bližním svaté pouto lásky.

Kolik dokážeme učinit bez Krista? Jan 15, 5.

Uvažuj: Jak se mám jako následovník Ježíše Krista chovat k potřebám méně šťastných lidí?

I ty kolem sebe narážíš na vzdechy zarmoucených. I mezi námi jsou potřební a zmalomyslnější lidé. Na nás je, abychom mírnili těžkosti a bídu světa. Jedině Kristova láska může upokojit potřeby duše. Žije-li v nás Kristus, budeme mít srdce plné božského soucitu.

Náboženství musí mít i skutky, musí být činné. Čisté Ježíšovo náboženství je zdrojem, z něhož proudí láska a sebeobětování.

Dobrym člověkem je ten, kdo je ochoten obětovat své zájmy pro blaho ostatních a kdo polešuje zarmoucená srdce.

2. Dobré srdce plodí dobré skutky (Luk 6, 45).

Člověk, v jehož srdci žije Kristus, žije zbožným živo-

tem a chrání se zlého. Jeho charakter se projeví v chování, jeho slova odhalí taje duše.

Čeho se dopouští ten, kdo se úmyslně vyhýbá povinnosti? Jak 4, 17.

Svévolné vyhýbání se povinnosti znamená vzpouru proti vůli Boží.

Víme-li, co je naší povinností, musíme uposlechnout. Upřímný křesťan získává nové poznání, aby splnil vůli Boží. Pouhé získávání vědomostí netvoří ještě správné křesťanství.

Co můžeme očekávat od života upřímného křesťana? Mat 7, 17.

Chceš-li činit dobro, musíš sám být dobrý. Nemůžeš šířit vliv, který by proměnil ostatní, není-li tvé srdce pokořeno a zušlechtěno Kristovou milostí. Jakmile při tobě tato změna nastane, budeš samozřejmě žít ku požehnání jiných, tak jako růžový keř samočinně šíří líbezňou vůni anebo vinný kmen přináší hrozny.

U v a ž u j: Čím dokazují, že v mém srdci přebývá Kristus?

Chce-li člověk mít dokonalé chování, musí být celým srdcem křesťanem. Je-li Kristus v nás, projeví se totiž jeho duch v našich způsobech, slovech i činech. Skrytá něha a láska projeví se v sebezapření a v pravé zdvořilosti.

3. Dokonalá láska (Mich 6, 8).

Bůh nám netají, jak si představuje správný duchovní život. Jeho požadavky se netýkají hmotných věcí či vnějších způsobů a forem. Tyto ctnosti jsou ukryty v odevzdáním, poslušném srdci. Pravá zbožnost se projeví ve všech povinnostech člověka k Bohu a k lidem.

Milovat milosrdenství znamená mít soucit, s někým sympatizovat. A to nás přivádí blíže k Bohu.

Jak se stane Boží láska dokonalá v našich srdcích? 1 Jan 4, 12.

Kristův příklad povzbudil prvokřesťanskou církev ohněm

nadšení. Dokazovali slovem i skutkem, že jsou vedeni láskou. Jejich láska k lidem nebyla jen větší, ale i vroucnější. Jejich láska nekončila pouhým uvažováním. Byla to láska, která odívala nahé a sytila hladové.

Jak máme milovat naše bližní? Gal 5, 14.

Jedině tehdy, milujeme-li Boha nade vše, můžeme milovat bližního jako sebe samého. Mnozí jsou přesvědčení, že není možné milovat bližního jako sebe. Ale právě v tom se pozná opravdový křesťan.

Uvažuj: Vzniká křesťanský život na základě spravedlnosti a milosrdenství anebo se tento život projevuje skutky spravedlnosti a milosrdenství?

Měli bychom si vrýt do svědomí jako do kamene, že ten, kdo není milosrdný, soucitný a spravedlivý, kdo přehlíží chudé a nedbá na potřeby trpícího lidstva, kdo není laskavý a zdvořilý, s tím Bůh nemůže spolupracovat.

4. Přijatelná služba (Iz 58, 6. 7. 10).

Není-li náboženství praktické, není pravé. Opravdové obrácení se projeví nezištnou službou. Srdce, ovlivněné Duchem svatým, poslouží jiným ku požehnání a ku pomoci.

Můžeme tvrdit, že jsme Kristovými následovníky a že věříme všem pravdám Božího slova; neprojevíme-li však svou víru ve všedním životě, nikomu neprospějeme. Můžeme mít vznešené vyznání, ale nejsme-li opravdu křesťany, nezachrání to ani nás ani naše bližní. Dobrý příklad poslouží světu víc než všechna naše slova.

Co praví Jakub o čistém náboženství? Jak 1, 27.

Kristus zkouší své vyznavače, jak pečují o bezmocné a chudé, kteří jsou kolem nich. Sloužíme-li s láskou jeho potřebným dítkám, dokazujeme, že Pána milujeme. Zanedbáváme-li je, dokazujeme, že jsme nepravými učedníky, kteří neznají Krista ani jeho lásku.

Jaké požehnání je zaslíbené těm, kteří pomáhají potřebným? Iz 58, 8. 11.

Dobré skutky přinášejí dvojitá požehnání — dárci i příjemci. Vědomí dobrých skutků je nejlepším lékem těla i duše. Je-li mysl klidná a šťastná po dobře splněné povinnosti, jež přináší uspokojení, naplní celou bytost novým, radostným životem.

Uvažuj: Jak se zachovám, dovím-li se o někom v okolí, že je v tísní?

Nebyl bych raději, kdybych to nevěděl?

Dílo evangelia se má šířit pomocí našich prostředků i osobní prací.

5. Co je potřebné (Mar 10, 21).

Kristus četl v srdci tohoto člověka. Chybělo mu pouze něco, ale to však bylo nejpodstatnější. Neměl v duši Boží lásku. Tento nedostatek se mu měl stát osudným; měl celou bytost ovlivnit ke zlému. Je-li sobectví trpěno, rozrůstá se. Chtěl-li získat Boží lásku, musel se vzdát sebelásky.

Jak bezúčelné jsou dle slov ap. Pavla skutky bez lásky? 1 Kor 13, 1—3.

Jak vystihl Kristus v podobenství o milosrdném Samaritánu podstatu pravého náboženství? Luk 10, 30—37.

Snažme se potěšit každého trpícího, s kterým se setkáme; vždyť jsme sami poznali Boží útěchu. Podle toho, jak se chováme k našim bratřím, dokážeme, jaký je náš postoj k Bohu. Boží láska v srdci je jediným zdrojem naší lásky k bližnímu.

Uvažuj: Jak mohu jako křesťan úspěšně přispět ku pomoci postiženým v mém okolí, v místě bydliště?

Láska k člověku je pozemský projev Boží lásky. Král slávy se stal jedním z nás, aby nám vštípl tuto lásku a učinil z nás členy jedné rodiny. A splní-li se jeho slova, která řekl na rozloučenou: „Milujte jedni druhé, jakož já miloval jsem vás“ (Jan 15, 12), pak jsme schopni žít v nebesích, poněvadž máme nebe v srdci.

6. Odměna služby.

Nemysleme na odměnu, nýbrž na službu; ovšem, pravá laskavost nezůstane bez ocenění.

Jak nás ujišťuje žalmista, že nepřijdeme o výsledek věrně vykonané povinnosti? Ž 126, 5. 6.

Snažime-li se být lidem ku požehnání, získáme sami požehnání. Proto nás Bůh zapojil do plánu vykoupení. Dopřává lidem, aby se směli stát účastníky božské přirozenosti a dále, aby přinášeli požehnání svým bližním. To je nejvyšší pocta a radost, jakou může Bůh člověku dát. Ti, kteří mají takový podíl na práci lásky, přicházejí do těsné blízkosti Stvořitele.

Komu ve skutečnosti posloužíme, jsme-li laskaví k postiženým? Mat 25, 40.

Co bylo řečeno věrnému služebníkoví? Mat 25, 21.

Bůh nám počítá každý skutek lásky, projevený trpícím a potřebným, jako bychom to učinili Pánu Ježíši. Podporuješ-li chudého, cítíš-li s postiženým a utiskovaným a ujmeš se sirotka, dostáváš se co nejbliže ke Kristu.

Uvažuj: Jaký druh sobectví mne připraví o odměnu, která je slíbená všem, kteří slouží svým bližním?

Bůh oceňuje věrnost, odevzdanost a službu lásky. V knihách nebes je pečlivě zaznamenáno, co lidé pod vlivem Ducha svatého učinili dobrého. A ti lidé, v nichž se projevil Bůh, budou v jeho den pochváleni.

Pracujeme-li s Kristem na tomto světě, budeme mít přednost spolupracovat s ním i na nové zemi.

7. Závěrečné otázky.

1. Od koho pochází podle Jakuba veškeré dobro a dokonalý dar?
2. Bůh posuzuje člověka hlavně podle toho:
 - a) kolik obětuje církvi,
 - b) jaké má dary,
 - c) jak miluje Boha a člověka.

3. Který starozákonní prorok mluví o tom, že Bůh si přeje takový půst, abychom nasýtili hladové?
4. Správně či nesprávně: Bohatý mládenec odešel od Ježíše, poněvadž by se musil spokojit s nižším postavením.
5. Co praví Ježíš o skutku lásky, který je prokázáný nejprostšímu člověku?

Odpovědi: 1. shůry 2. c) miluje Boha a člověka
3. Izaiáš 4. nesprávně 5. že je prokázáný jemu